

အန်တီကလည်းမအော်ဘူးဗျာ

ကျမကဒေါ်ဖြူဖြူလွင်ပါ။ ကျမအသက်၃၈နှစ်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အရွယ်တင်ပါတယ်။ အသက်ရလာပေမယ့် ၀လာ တာမရှိဘူး။ ကျမမှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သမီးလေးနာမည်က ဖြူဖွေးလို့ သူ့အဖေမှည့်ထားခဲ့တယ်။ သူ့အဖေတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျမက နယ်ကပြောင်းလာတာပါ။ တောင်ဒဂုံမှာ နေပါတယ်။ သမီးအဖေရှိ ကတည်းက ရဝတကိုပြောပြီး မြေကွက်လပ်မှာ အိမ်လေးဆောက်ပြီး ခြံလေးစိုက်ထားတာပါ။ အိမ်လေးက ဆယ်ပေ ပတ်လည်လောက်နှင့် မီးဖိုခန်းအတွက် အဖီသေးသေးလေးဆွဲထားပါတယ်။ နောက်တော့ သမီးအဖေတုံးသွားတဲ့အခါ ခြံထဲမှာ ဝင်ငွေရအောင်လို့ ပဲခူးကပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုကို တလသုံးသောင်းနှင့် အိမ်ဆောက်ပြီး ငှားထားပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဒီခြံက ကျမတို့အပိုင်မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီလိုနှင့် သမီးလေးကြီးလာတော့ သမီးကစက်မှုဇုန်မှာ အထည်ချုပ်လုပ်ရင်း ယောက်ကျားရပါတော့တယ်။ သမီးက ဆယ်ရှစ်နှစ်၊ ကောင်လေးကနှစ်ဆယ်ငါးနှစ်။ ကောင် လေးက ထွန်းဇော်တဲ့။ ဗလတောင့်တောင့် အသားညိုညို သမီးက ကျမနှင့်တူတော့ အသားကဖြူဖြူ။ သူတို့က ကျမ အိမ်မှာပဲ အတူနေပါတယ်။ သမီးအိမ်ထောင်ကျတော့ ကျမမှာ ဒုက္ခရောက်ရတော့တယ်။ သူတို့အိပ်ဖို့နေရာကို ပြင် ရတာပေါ့။ အခန်းကလည်းကျဉ်းတော့ ကျမတစ်ကိုယ်စာလေးကို ကန်ပြီးခန်းဆီးစတင်စဝယ်ပြီး ကာရတယ်။

သမီးတို့အလုပ်က အိုဗာတိုင်ဆင်းနေ ညမှရောက်လာတတ်တယ်။ သူ့ယောက်ျားလေးကလည်း ညရှစ်နာရီလောက်မှ ရောက်လာတတ်တယ်။ သူတို့ကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးပြီး ကျမကအိပ်နေရတယ်။ ကျမမှာလည်း ယောက်ျားဆုံးပြီး ကတည်းက ကာမကိစ္စမလုပ်ရဲပဲ တည်ငြိမ်နေခဲ့တာ သမီးအိမ်ထောင်ကျမ ပြန်ပြီးနီးထလာတယ်။ မထဘဲနေနိုင် ရိုးလား။ အိပ်ရာထဲရောက်ပြီဆိုနှင့် ညားခါစလင်မယားဆိုတော့ အသားကုန်လိုးကြတယ်လေ။ သမီးက တအံ့အံ့ နှင့်ညည်းသလို မောင်ထွန်းဇော် ဆောင်ချက်ကလည်း ကျတို့အိမ်ကလေး တခါတခါသိမ်သိမ်တုန်သွားတာလေ။ ပထမတော့ ကျမလည်းမကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ “ပလပ်ပလပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် သမီးညည်းသံကြားတော့မှ ချောင်းကြည့်မိ တာ ကျမလည်း သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ကာမစိတ်တွေ ဆူဝေလာတယ်လေ။ ရင်တွေပန်းတွေတုန်သွားပြီး အာခြောက် လို့နေပါတယ်။ တချက်ချက် ဘာမှမရှိဘဲ မြို့ချနေရတယ်။ ကျမအဖုတ်တောင် ယားကျိကျိဖြစ်လာတော့ စမ်းကြည့် တာ အရည်တွေထွက်လို့ သူတို့လုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး လက်နှင့်အဖုတ်ကို အသာအယာလေး ပွတ်နေရတော့တယ်။ သမီးရဲ့ညည်းသံ “အီး...ရိုးကောင်းလိုက်တာ၊ အား ကိုဇော် ဖြူးဖွေး မခံနိုင်တော့ဘူး အားရိုး...ရိုး ” ဆိုတဲ့အသံ ဟာကျမစိတ်ကို အရမ်းဆွနေသလိုပဲ။ တံတွေးလေးမြို့ချနေပြီး ခါးလေးကော့ကော့နေတဲ့ သမီးလေး မောင်ထွန်းဇော် ရဲ့ပြုစုမှုအောက်မှာ အရမ်းကောင်းနေပါလား၊ ငါလည်း အယက်ခံချင်လိုက်တာ။ တော်တော်ကြာတော့ သမီးလေး ဟာ တချက်နှစ်လောက်တွန့်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။

အင်းသမီးလေးတော့ ပြီးသွားပါလား။ မောင်ထွန်းဇော်က သမီးလေးပြီးသွားတော့ အသံတိုးတိုးလေးနှင့် “ဖြူဖွေး ငါ့ ကိုလည်း စုပ်ပေးပါလားကွာ ” “ဟင်း...မစုပ်ချင်ပါဘူးဆို ” “ဟာကွာ ငါကတော့နှင့်ကိုမှတ်ပေးရပြီးတော့ ” “အဲ ဒါ ကိုဇော်ဘာသာမနေနိုင်လို့မှတ်တာပဲ ” “တစ်ခါလောက်တော့ လုပ်ပေးပါကွာ ” “တစ်ခါလည်း မလုပ်ပေးဘူး၊ ကျ မကရွံ့တတ်တယ်။ အဲဒါကြီးကိုစုပ်ပေးရင် အံ့ထွက်လိမ့်မယ်၊ အဖုတ်ကို လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ရင်အိပ်မယ် ” “ဟာ ကြာ ” ဆိုပြီးထလာတယ်။ အော်မိုက်လိုက်တဲ့သမီး ကိုယ့်ယောက်ျားဟာပဲ ရွံ့ရတယ်လို့။ အင်း ငါ့သမီးက လီးမစုပ်ဖူး ပဲကိုး၊ တကယ်စုပ်မိရင် နှင်တော့စွဲသွားမှာ မြင်ယောင်မိတယ်။ ကျမလည်း တွေးလိုက်ပြီး ဆက်ချောင်းတယ်။ မောင် ထွန်းဇော်ဟာ ဖြူဖွေးပေါင်ကြား ဒူးထောင်ပြီးထိုင်တာ ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လီးကြီးကိုဖြူဖွေးအဖုတ် ပေါ်လွှတ်တိုက်သလိုလုပ်ပြီး ဖြူဖွေးရဲ့အစေ့ကို ချော်ထိုးနေတယ်။ ဖြူဖွေးက “အာ... ” ဆိုပြီးညည်းနေတယ်။ အယ်.. မောင်ထွန်းဇော်လီးက အကြီးကြီးပါလား။ မဲတုတ်လို့တော်တော်ကြီးတယ်။ ကျမရဲ့သွားလေသူနှင့်တခြားစီပါလား... ကြီးကလည်း ကြီးရည်ကလည်းရည်နဲ့။ ဒါကြောင့် ညတိုင်း သမီးဖြူဖွေးအံ့ကြိတ်အော်နေတာကိုး၊ ဟီး အားရစရာ ကြီး ကျမလည်း မောင်ထွန်းဇော်လီးကို မျက်လုံးထဲကကို မထွက်ဘူး။ မောင်ထွန်းဇော်လေ သမီးပေါင်ကိုတွန်းတင် ပြီး လီးကို အဖုတ်ထဲထည့်လိုက်တာ တဗျစ်ဗျစ်နှင့် ဝင်သွားတယ်။ သမီးကိုကြည့်တော့လည်း မျက်လုံးလေးမှိတ် အံ့ကြိတ်ပြီး ကျမ မကြားအောင် ညည်းနေတာ။ အရမ်းကောင်းနေတယ်ထင်တယ်။ မောင်ထွန်းဇော်ဟာ အားကောင်းမောင်းသန်ဆိုတော့ လိုးချက်ကလည်း အားရစရာ၊ ကျမလေ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အဖုတ်ထဲကျိမ်းသလို ယားသလို တဆစ်ဆစ်နှင့် ဖြစ်လာတယ်။ အားနှင့်ဆောင့်တော့ “ကိုဇော် ဖြေးဖြေးမေမေခန်းသွားလိမ့်မယ်” သိပ်မ ကြာပါဘူး ကျမသမီးလေးပြီးသွားတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် မောင်ထွန်းဇော်ကမပြီးသေးဘူး။ “ဖြူဖွေးကုန်းပေးပါအုံး” “ကိုဇော်ရှင်ကလည်း အမြဲကုန်းခိုင်းတာ၊ ရှင့်ဟာကြီးကကြီးတော့ ကျမနာတယ်၊ ဖြေးဖြေးလုပ်နော်” “အေးပါဖြူဖွေးရာ ကဲကုန်းပေးစမ်းပါ” လို့စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံနှင့်ပြောသေးတယ်။ အေးလေ သူကလီးအစုပ်ခံချင်တာ သမီးက စုပ်မှပေးဘဲလေ။ သမီးလေးကုန်းပေးတော့ မောင်ထွန်းဇော်ဟာ နောက်ကနေပြီးသွင်းတယ်။ သမီးလေးဖြူဖွေးပြီးသွားလို့ အရည်တွေချွဲနေတာတောင် မနည်းသွင်းနေရတယ်။ လီးလည်းဝင်သွားရော ကြိတ်ပြီးဆောင့်တော့တာပဲ။ သမီးက ပြီးသွားပေမယ့် အသံလေးပြန်ထွက်လာတယ်။ မောင်ထွန်းဇော်က ဆောင့်လေ ကျမလည်းအဖုတ်နှိုက်တာ ပိုမြန်လေ။ ကျမလည်း အရမ်းကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျမအသံမထွက်ရဲဘူး သမီးကြားသွားမှာ စိုးရိမ်လို့။ ကျမလည်း အဖုတ်နှိုက်တာ ဖိလ်အရမ်းရှုလာလို့ ပြီးတောင်သွားတယ်။ မောင်ထွန်းဇော်က မပြီးသေးဘူး။ တော်တော်လိုးနိုင်တဲ့သူပဲ။ နောက်ထပ်ဆယ့်ငါး မိနစ်လောက်ကြာတယ်။ မောင်ထွန်းဇော်လည်း အီးအားဆိုပြီးလီးကို အဆုံးထိသွင်းပြီးခဏငြိမ်တယ်။ မောင်ထွန်းဇော် ပြီးသွားပြီ။ မောင်ထွန်းဇော်လီးပျော့ပြီး ထွက်လာသလို သမီးအဖုတ်ထဲက သုတ်တွေအပြင်ကို စီးထွက်လာတယ်။

ကျမလည်း သူတော့ပြီးသွားတော့ အိပ်ရာထဲ ဖြေးဖြေးချင်းလဲချကာ အိပ်လိုက်တော့တယ်။ ကျမလည်း နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်နေရတော့တယ်။ သမီးနှင့်ဖြူဖွေးဟာ တစ်ရက်ခြားတစ်ကြိမ် လိုးနေကြတော့ ကျမလည်း တနေ့ထက်တနေ့ ကာမစိတ် ပြင်းထန်လာတယ်။ သူတို့လုပ်မယ့်နေ့ဆို အစောကြီးအိပ်ရာဝင်တယ်။ သူတို့အလုပ်စပြီဆို ကျမလည်း ထချောင်းတော့တာပေါ့။ မောင်ထွန်းဇော်လည်း နေ့စဉ်ပဲ သမီးအဖုတ်ကိုယက်ပေးပြီး လုပ်တယ်။ သမီးကလည်း ခေါင်းမာတယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မမှုတ်ပေးဘူး။ မောင်ထွန်းဇော်လုပ်တာပဲ ပက်လက်ခံတယ် ကုန်းခံတယ်။ အပေါ်ကတောင် တက်ပြီးမလုပ်ပေးဘူးလေ။ ဒီလိုနှင့် တနေ့တော့ မောင်ထွန်းဇော်တစ်ယောက် အလုပ်ကနေ အစောကြီးပြန်လာတယ်။ အရက်ကလည်း တော်တော်လေးမူးနေတယ်လေ။ ကျမလည်း သူ့ကို ထမင်းဟင်းခူးကျွေးပြီး ပင်ပန်းလို့ ခဏလေးမှေးရင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ခန်းဆီးလေးတောင် မကာမိဘူး။ သမီးကလည်း ဒီနေ့နောက်ကျမယ် ပြောထားတယ်လေ။ သူပြန်လာမှ ထမင်းခူးခပ်ကျွေးပြီး အိပ်မယ်အကြံနှင့်ပါ။ မောင်ထွန်းဇော်လည်း မူးပြီးအိပ်နေတယ်။ ညဘက်တရားနိုးလာတော့ မီးမောင်နေတယ်လေ။ မောင်ထွန်းဇော်ဟာ လူမှားပြီး ကျမကို အတင်းလုပ်တော့တာ။ ကျမလည်း မအော်ရဲဘူး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေးတယ်။ ခံတော့ခံချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကနှင့်ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောခံရမယ်လေ။ သမီးလေးလည်း အရှက်ရမှာစိုးလို့ မအော်ရဲပဲ ငြိမ်ခံနေရတာပေါ့။ ကျမထမိကို အတင်းချွတ်ပြီး အတင်းယက်တော့တာပဲ။ ကျမလည်းရှက်တော့ မျက်နှာကို စောင်လေးအုပ်ပြီးနေလိုက်တယ်။ အဖုတ်ကို ယက်လိုက်တာမှင့် ကျမကြက်သီးနွေးတောင် ထသွားတယ်ရှင်။ လျှာပူပူနွေးနွေးကြီးက အဖုတ်ထဲတိုးဝင်လာတာ။ ယောက်ျားနှင့်မဆက်ဆံခဲ့တာ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကာမမီးက ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက်သလို ဟုန်းကနဲ တောက်လာတယ်လေ။ ချက်ချင်းပဲ အရေတွေထွက်လာရတော့တယ်။

လျှာက နေရာစုံရောက်လာလေ ကျမကကော့တက်လာလေ ညည်းသံလေးပါပေးမိတယ်။ တကယ်လည်း အရမ်းကောင်းနေတာကိုး။ စိတ်ထဲမှာကောင်းတော့ အဖုတ်ထဲက အရည်တွေ တစ်မိမိထွက်လာတော့တာပဲ။ ကျမအစေ့ကိုစုပ်တော့ ကျမဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး မြန်မြန်ပဲပြီးသွားတယ်။ မောင်ထွန်းဇော်ဟာ သူ့အားရအောင်မှုတ်ပြီး ကျမကိုလိုးဖို့ပြင်လာတယ်။ ကျမလည်း အခုမှမထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဖို့ဆုံးဖြတ်တယ်။ ခါတိုင်းတော့ သမီးကိုသူ့လီးစုပ်ပေးဖို့ ပြောနေကျပါ။ ဒီနေ့တော့ မူးနေလို့လားမသိဘူး။ ကျမကို တန်းပြီးလိုးတာ။ အရည်တွေချွဲနေတာတောင်” ဗျစ် ဗျစ် ဆိုတဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ အမယ်လေး ကျိန်းစပ်သွားတာပဲ။ သူ့လီးပူနွေးနွေး အဖုတ်ထဲဝင်လာတော့ ကောင်းလိုက်တာ အိမ်မိမိနေတာပဲ။ မောင်ထွန်းဇော်ဟာ မူးနေလို့လားမသိဘူး ခံတိုင်းထက်ပိုဆောင့်တယ်။ ၂ ရိုက်တာက ကျမဖင်ကို တဖတ်ဖတ်မည်နေသလို၊ ကျမအဖုတ်နှင့် သူ့ဆီးခုံရိုက်ချက်ကလည်း တဖန်းဖန်းနှင့်ရှင်။ ကျမလည်း ငတ်နေတာကြာပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာလွတ်ပြီး အော်ညည်းမိတယ်။ သူ့ဆောင့်ချက်တွေက ကြမ်းလွန်းလို့ သိပ်တောင်မကြာဘူး။ ကျမပြီးသွားတော့တယ်။

ကျမပြီးသွားမှန်းသိတော့ မောင်ထွန်းဇော်က ကျမအုပ်ထားတဲ့စောင်ကို ဖယ်ပြီး “ဖြူဖွေးကုန်းပေးဦး... ဟာ..အန် တီပါလား” “အေး ထွန်းဇော် နင့်မှာလည်းငါ့ကိုလူမှားရတယ်လို့” “အန်တီကလည်း မအော်ဘူးဗျာ” “ငါအော် ရင်ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားမှာပေါ့ဟေ့၊ နင်ကမူးနေတာလေ” “ကဲဗျာ အန်တီရေမထူးတော့ပါဘူး၊ ကျနော်လည်း မပြီး သေးဘူး၊ ဆက်လုပ်ချင်သေးတယ်” “အေးလုပ်ချင်လည်း လုပ်၊ သမီးတော့မသိစေနဲ့” “ဟုတ်အန်တီ... မှတ်ပေး ပါလား” “နင်ကလည်း ငါ့ကိုမလုပ်ခိုင်းနင့်လေ၊ ဖြူဖွေးကိုခိုင်းပေါ့” “ဖြူဖွေးက လုပ်မပေးဘူး” “အေးငါလည်း နင် ကငါ့အဖုတ်လိုးပြီးပြီဆိုတော့ ငါမမှတ်ပေးတော့ဘူး” “အဲဒါဆို နောက်နေ့မှတ်ပေးနော်” “ဟေ့..နင်ကနောက်နေ့ လုပ်အံ့မှာမို့လား၊ ငါ့သမီးသိသွားမယ်” “မသိအောင်လုပ်မှာပေါ့” “ကဲပါပြောမနေနင့်တော့ သမီးပြန်လာလို့ ဟုတ် ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ် လုပ်မယ်ဆိုလဲ မြန်မြန်သာလုပ်တော့” ဆိုပြီးကုန်းလိုက်တယ်။ ထွန်းဇော်လည်း ကျမနောက်ကနေ လိုးတာ “ဖွတ် ဖွတ် ဖတ်” နှင့်အဖုတ်ဆီကအသံထွက်လာသလို ဆောင့်လိုးသံ “ဖန်း ..ဖန်း” နှင့်ထွက်လာတယ်။

လီးကလည်း ကြီးလည်းကြီး ရှည်လည်းရှည်ဆိုတော့ သားအိမ်တောင် တချက်တချက်ထိပြီး အောင့်လာတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကျမသမီးလေး အံ့ကြိတ်ခံနေရတာလေ။ ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် လိုးသေးတယ်။ ကျမလည်းမြန်မြန်ပြီး ပါစေဆိုပြီး ညည်းသံတွေ ပိုကျယ်ပေးတော့ သူလည်း ပြီးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်အိမ်ရှေ့ ကားရပ်သံကြားလို့ မီးအ မြန်ထွန်းလိုက်ပြီး “ဟေ့ ထွန်းဇော် သမီးကိုသွားကြို” ဆိုပြီးလွှတ်လိုက်ရတယ်။ ကျမလည်း ဟန်မပျက်ရအောင် ထွက်ကျလာတဲ့ မောင်ထွန်းဇော်သုတ်တွေကို သုတ်ပစ်ပြီး ထမင်းဝိုင်းထပြင်ရတယ်။ သမီးလေး အိမ်ထဲရောက်လာ တယ်။ နောက်တနေ့ ညနေရောက်တော့ မောင်ထွန်းဇော် အစောကြီးရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ကျမကို “မမ..လာ ဗျာစရအောင်” “ဟေ့ထွန်းဇော်နင်ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်” “မမလို့ခေါ်တာလေ” “အယ်နင်ကလည်း” “မမ ကလည်း ကျနော်နင့်မမက လိုးပြီးပြီလေ၊ အန်တီ ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မမလည်း ကျနော်ကို မောင်လေးလို့ခေါ်” “ခေါ်တာကအရေးမကြီးဘူး သမီးရှေ့ကျရင်တော့ သတိနှင့်နေမှနော်” “အို ကေပါ မမကလည်း” “လာပါ မမကျ နော်ကိုလီးစုပ်ပေး” “မောင်လေး အရင်လုပ်ပေးလေ” “ဒါဆိုလည်း မမအိပ်လိုက် မောင်လေးရယ်ယက်ပေးမယ်” ကျမလည်း အဝတ်အစားချွတ်လိုက်တော့ ကျမနှုတ်ခမ်းကို အရင်လာနမ်းတယ်။ ကျမလည်း ပန်းပစ်လိုက်တာပေါ့၊ အခုတော့ ကျမမရှက်တော့ဘူး။

“အီးးးးကောင်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ်” အရည်တွေတစ်မိနစ်ထွက်နေတာသိရတော့ အရမ်းကိုရွံ့နေတာ။ မောင်ထွန်းဇော်လည်း မရွံ့မရှာကိုမြို့ချတယ်လေ။ ကျမလည်း တားမနေတော့ဘူး ကိုယ့်အလှည့်ရောက်လည်း မြို့ချ နေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာတော့ မောင်လေးကရပ်လိုက်ပြီး ကျမကိုလီးစုပ်ခိုင်းတယ်။ သူကအိပ်လို့ ကျမက သူ့ဘေးဒူးထောက်ပြီး စုပ်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်ထွန်းဇော်က လီးအစုပ်ခံချင်နေသူမို့လို့ ကျမကလည်း သေသေချာချာစုပ်ပေးတာ “အားးးးအရမ်းကောင်းတာပဲ မမရယ်၊ စုပ်စုပ်ဒစ်တွေပါ လျှာနှင့်ယက်ပေး” ကျမ လည်းဒစ်တွေကိုပါ လျှာနှင့်ယက်ပစ်တယ်။ “အားးးးရိုးကောင်းတယ်မမစုပ်စုပ်” မောင်လေးလီးက အစွန်းကုန် တောင်လာမှ ကျမရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူကထလာပြီး “အရမ်းကောင်းတယ်မမ မောင်လေးတော့မမကို အရမ်းချစ် သွားပြီ” “မမကလည်း မောင်လေးကိုချစ်ပါတယ်ကွယ်” သူကကျမကိုအပေါ်တက်ပြီး ဆောင့်ခိုင်းတယ်။ သူက အောက်ကနေပြီး ဇိမ်နှင့်ပေါ့၊ ကျမလည်း ကျမအဖုတ်ထဲလီးဝင်အောင် ကိုင်ထည့်ပြီးသွင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျမက ဆောင့်လိုက်တယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ကျမနှို့ကိုတောင် လှမ်းကိုင်လိုက်သေးတယ်။ ကျမလည်း အသက်က စကားပြောလာပြီလေ၊ သူ့လီးကို တချက်ဆောင့်တိုင်း သားအိမ်ကိုထိသလို ကျင်ကျင်တက်တာမို့ အသက်တောင် ကောင်းကောင်းရှူရဘူး၊ သူကလည်း အောက်ကနေပြီး ပင့်ဆောင့်သွင်းတယ်။ ကျမငါးမိနစ် လောက်ပဲ ဆောင့်နိုင်တယ်။ ဒူးတွေလည်း မခံနိုင်သလို မောလည်းမောလာပြီမို့ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျမသူ့အပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့လီးကို ခဏစုပ်လိုက်သေးတယ်။ ကျမမရွံ့တော့ဘူး မောင်လေးကိုလည်း ချစ်သွားမိပြီ လေ။ ကျမလဲ့ပြီး ပက်လက်ကလေးလှန်တော့ မောင်လေးကလည်း အားကျမခံ ပြန်ယက်ပေးသေးတယ်။ ပြီးမှ ကျမ ပေါင်ကိုမေ့မြှောက်ပြီး အပေါ်ကထိုင်ကာ လီးကိုစိုက်သွင်းတော့တာပဲ။ သူ့ဖိချတိုင်း သူ့ဂွေးဥက ကျဖင်ပေါ်မှာ တဖတ် ဖတ်နှင့် လာလာထိတယ်။ သူက ကျမအပေါ်က စိုက်ချတာ ကျမလည်း တော်တော်ခံစားရတယ်။ အရမ်းလည်းထိ

တယ်။ အသံတွေကလည်း ဖွတ် ဘွတ်ဖွတ်ဘွတ်လို့မြည်နေတာ အပြင်က ကြားရမလားတောင် ထင်ရတယ်။ ခဏ လေးဆိုပေမယ့် ခါးတောင် အောင့်လာတယ်။ သူကအဲသလိုအားရအောင်ဆော်ပြီး ဖင်ဗူးတောင်းထောင်ခိုင်းတယ်။ ဒူး နှစ်ချောင်းကို ပူးပြီးခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်ပြီးလုပ်တယ်။ ဒီနည်းလည်း ခံရတာမလွယ်ဘူး တချက်တချက် ကျမ လည်း လက်ထောက်ပြီး ကုန်းကုန်းထလာလို့ ကျမလက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး လုပ်တော့တာပဲ။ ကျမလည်း ငါးမိနစ် လောက်ပဲခံနိုင်တယ် ပြီးသွားတော့တာပါပဲ။ သူက နောက်ထပ် ရှစ်မိနစ်လောက်လုပ်ပြီး သုတ်ထွက်သွားတော့တာ ပါပဲ။ ကျမအဖုတ်ထဲ သုတ်ပန်းထွက်တာ ကျမလည်း ခံရတာ အရမ်းကောင်းတယ်။ သားအိမ်နံရံတစ်လျှောက်လည်း အိမ်ဆိမ့်နေအောင်ကို ကောင်းနေတာလေ။ နောက်ရက်တွေမှာ သမီးက အိုဗာတိုင် မဆင်းရဲတော့ဘူး၊ မောင်လေးဟာ အရူးအမဲသားစားမိသလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျမလီးစုပ်တာပဲ ခံချင်နေတာလေ။ သူက သမီးအိပ်နေရင် ကျမကိုအသာလေးခေါ်ပြီး လီးစုပ်ခိုင်းသေးတာ ကျမ လည်း သမီးနိုးမှာကြောက်ပြီး သိပ်မလုပ်ရဲဘူး၊ တချက်နှစ်ချက်သာ စုပ်ပေးတယ်လေ။ ကျမလည်း ဘာထူးတုန်း သမီးတို့လိုတာကို ချောင်းကြည့်ပြီး အာသာဖြေနေရတယ်။ ကျမနှင့်ထွန်းဇော်ဟာ ကာမတဏှာမှာ စွဲငြိနေကြပြီ လေ။ တခါတစ်ခါထွန်းဇော်က အလုပ်မသွားပဲ အိမ်မှာပဲနေပြီး ကျမကိုလိုတာပေါ့။ သူကလည်း အတတ်ဆန်းချင် တယ်။ ဖင်ထောင်လိုးရင်း ဖင်ထဲအုန်းဆီလောင်းကျပြီး နှိုက်လာတယ်။ ဒီကောင်လေး ကျမဖင်ကိုချချင်နေပြီ၊ ဒါပေ မယ့် အဲလောက်ကြီးတဲ့ လီးခံနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူးလေ။ သူကတော့ အကြောင်းအမျိုးပြုပြီး ဖင်လုပ်ဖို့တောင်းဆိုနေတော့ တယ်။ ကျမက တစ်ခုတော့သတိထားတယ်။ ထွန်းဇော်ကြောင့် ခလေးရသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဆေးဆိုင် တွေမှာ သမီးအတွက် ဆေးဝယ်သလိုနှင့် ဆေးကဒ်တွေ ဝယ်သောက်နေရတာပေါ့။ ကျမမှ သွေးမဆုံးသေးတာ လေ။ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသလို နည်းနည်းလောက် ကျမကို မလုပ်ရဲနှင့်ထွန်းဇော်ဟာ ကျမကို ထာဝရပိုင် ဆိုင်ချင်ကြောင်း ပြောလာတယ်။ ကျမလည်း တဏှာစိတ်မွန်နေတာပေါ့လေ။ အစတုန်းက ခိုးစားယုံကြဲခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ မဝမလင်စားရတဲ့အခါ စိတ်ထဲလည်း မကျေနပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ စားပြီးရင်း စားချင်နေတဲ့ ကာမစိတ် ကြောင့် ကျမလည်း ရူးသွပ်စွာပဲ၊ ထွန်းဇော်နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့တယ်။

ဒါဟာလည်း အတူနေသံယောဇဉ်နှင့် တဏှာရောထွေးနေတာကြောင့် ကျမဟာ ဆင်ခြင်တုံးတရားကို သတိမထားမိ ပဲ။ ထွန်းဇော်နှင့်အတူ ကာမရေကို အတူသောက်စုံးဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ထွန်းဇော်ခေါ်ရာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့တဲ့ ကျမဟာ ထွန်းဇော်တစ်ယောက် ဘယ်လိုကြံစည်ထားလို့ ရထားမှန်းမသိတဲ့ နယ်မြေလေးတစ်ခုရဲ့ မအပ်ရသေးတဲ့ တိုက်သစ်ကြီးတစ်ခုမှာ အစောင့်လိုသဘောထားပြီး အလကားနေထိုင်ရတယ်။ ရေမီးပြည့်စုံတယ်လေ။ ရေလုံမီးလုံအခန်းမို့ ကျမတို့စိတ်တိုင်း ကျလိုးလို့ရတော့မယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ရောက်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းနှင့် အိပ်ရာလေးနေရာချနေရုံရှိသေး ထွန်းဇော်က နောက်ကနေဖက်ပြီး “မမ..နေရာသစ်လေးဖွင့်ပွဲစ လိုက်ရအောင်မမ” “မောင်လေးကလည်းလေ၊ အဲလောက်ခရီးတွေ ပမ်းလာတာကို” “ဟာ မမလည်း တလမ်းလုံး ကားပေါ်အိပ်လာတာကို မပင်ပမ်းပါဘူး” “ကဲ..အဲလောက်တောင်ဖြစ်နေမှ ကိုယ်တော့သဘောပဲ မမရေဆေးလိုက် ဦးမယ်” “ဆေးမနေပါနှင့်မမရာ၊ မနံပါဘူး မွေးတောင်မွေးသေး” ကျမလည်း အခုမှယောက်ျားရဖူးသလိုပင် ခံစား နေရသလိုပဲ ရင်ထဲခံစားမိတယ်။ တကယ်ပါ နေရာထိုင်ခင်းအသစ်မှာ လင်ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် ကာမအရသာကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားရတော့မယ်။ ကျမတွေးရင်းပျော်မိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျမက ကျမချစ်လင်ကလေးပါးကို မြတ်နိုးစွာနမ်းလိုက်တယ်။

အခုတော့ ကျမမှာ အားကိုးရမယ့်လင်ယောက်ျားရှိလာ ပြီလေ။ ကျမက သူ့ပါးပြင်ကိုနမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာနှင့် မောင်လေးထွန်းဇော်ဟာ ကျမဖက်ပြီး ကျမနှုတ်ခမ်းကို စုပ်နမ်းတော့တာပါပဲ။ သူက နမ်းစုပ်ရင်းကျမထမီကိုချွတ် လိုက်ပြီး အင်္ကျီကိုပါ ကြယ်သီးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘရာစီယာချိတ်ပါ ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျမလည်း ပြေ လျော့လာတဲ့ ဘရာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ကျမလည်း ဘရာကိုဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး တဆက်တည်းမှာ အောက်ခံ ဘောင်းဘီပါ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျမလည်း အိပ်ရာပေါ် လှဲချပစ်လိုက်တော့တယ်။ မောင်လေးက ကျမပေါင်ကြားထဲ ဝင်လာတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျမကိုငတ် မွတ်စွာပဲအတင်းမွတ်တော့တာပဲ။ သမီးမလစ်လို့ မလုပ် ရတာလည်းကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ သူလည်း ကျမနှင့်ဆက်ဆံဖို့ကိုဆန္ဒ ပြင်းပြနေတာလေ။ တကယ်တမ်းမှာ မောင်လေး ဟာ ကျမသမီးဆီ သူလိုချင်တဲ့အရာတွေ မရခဲ့လို့ ကျမဆီကိုကပ်တာပါ။ သူလိုချင်တာတွေ မရတော့လည်း သမီးကို

မောင်လေးထွန်းဇော်လီးက ကြီးလွန်းတော့ ကျမလိုကလေးမွေးထားတဲ့ မုဆိုးမတောင် မနည်းခံရတာ ဖင်ဆိုကွဲ့သွား မလားလို့ တွေးပူမိတာပေါ့။ “ချစ်တယ်ဆိုရင် သက်သေပြပေးပေါ့” “ကဲမောင်လေးက သိပ်စကားပြောတယ်၊ မောင်လေးသဘောရှိသာလုပ် ဒါပေမယ့် ဖြေးဖြေးနော်” “ဟုတ်..မောင်လေးနာလည်ပါတယ်” “မောင်လေးမမ ဘယ်လိုနေပေးရမလဲ” “ရတယ်မမ ပက်လင်ပဲ အရင်လုပ်မယ်၊ မောင်လေးကြားဖူးတာက ဖင်ပါကင်ဖောက်ရင် ပက်လက်ဖောက်ရတယ်တဲ့” “ဟယ်... မောင်လေးပြောမှဖပ်ပါကင်လို့ ကြားဖူးတော့တယ် ကဲလုပ်မယ်ဆိုလည်း လုပ်တော့၊ နေ့လည်ထမင်းစားရအုံးမယ်” “ခဏလေး..မမ .ဆီယူလိုက်ဦးမယ်” “ဘာဆီမှမဝယ်ရသေးဘူးလေ” “ခေါင်းလိမ်းဆီပါပါတယ်” “အေး..ဒါဆိုလည်းမြန်မြန်လေးလုပ်နော်” ထွန့်ဇော်ဟာ ကျမဖင်ကိုအရင်ခေါင်းလိမ်းဆီ သုတ်တယ် ပြီးတော့သွလီးကိုလည်းသုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျမဖင်ကိုမြှောက်ပြီး ဖင်ကို တံတွေးထွေးထည့်လိုက်

သေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း သူကသူ့လက်ဝါးပေါ် တံတွေးထွေးထည့်ပြီး သူ့လီးကို ဂွင်းတိုက်သလိုလုပ်သေးတယ်။ ကျမဖင်ကို သူ့လီးသွင်းတော့ ကျမလည်းကြောက်ပြီး ဖင်ချုံထားမိလိုက်တယ်။

ဒီတော့ လီးကမဝင်ပဲဘေးကိုချော်မေတာပေါ့။။ “မမဖင်ကို ရှုံ့မထားနဲ့လေ၊ ကျနော်က အားနဲ့သွင်းရင် မမနာသွားလိမ့်မယ်” ကျမလည်းစိတ်လျော့ပြီးနေပေမယ့် သူ့လီးဖင်ဝန်းရောက်လာရင် ပြန်ပြီးရှုံ့မိနေတတ်လို့ ထွန်းဇော်က ကျမနို့ကိုလာစို့ပေးတယ်။ ခနလောက်စို့ပြီး ကျမလည်း ဖီးပြန်ဖြစ်လာတာပေ.ာ့။ ဒီတော့မှ ထွန်းဇော်ဟာ ကျမဖင်ထဲ လီးကိုသွင်းထည့်တော့တယ်။။ လီးခေါင်းလေးဝင်လာရုံရှိသေး ဖင်ထဲ ကျိန်းစပ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ “အဲ့..မောင်လေးနာတယ်” “ခဏပါမမရာ တော်ကြာကောင်းသွားမှာပါ” ဆိုပြီးနို့ကိုလာစို့ပေးတယ်။ နို့စို့တာလည်း ကာမခလုတ်တစ်ခုမဟုတ်လား၊ သူ့နို့စို့ရင် အားရပါးရရှိတော့ ကျမလည်းဖီးပိုတက်တယ်။။ သူက ထပ်သွင်းတယ်။ ဒီအခေါက်ကြာတော့ မနာဘူးအောင့်လာတယ်။ “မောင်းလေးအောက်လိုက်တာကွယ်” “ခဏပါမမ.ခနကလိုမနာဘူးမဟုတ်လား” “အင်း...” ထွန်းဇော်ဆက်ပြီးမသွင်းပဲ နို့စို့ရင်း ဝင်သလောက်ပဲအသွင်းအထုတ်လုပ်နေတယ်။ ကျမမအောင့်တော့ဘူး နို့စို့တာရောဆိုတော့ ဖီးလ်ကောင်းလာတာပေါ့။ “အင်း ဟင်း...အင်း...အင်း” ဆိုပြီးအသံလေးထွက်လာတာပေါ့။ “မမ မအောင့်တော့ဘူးလား” “အင်းမအောင့်တော့ဘူး” “ဒါဆိုအဆုံးထိသွင်းမယ်နော်” “အင်း...” ထွန်းဇော်ကအဆုံးထိသွင်းလာတော့ နည်းနည်းတော့ အောင့်နေသေးတာပဲ။ “မောင်လေးမမအောင့်သေးတယ်နော် အရမ်းကြီးမကြမ်းနဲ့” “ဟုတ်ကဲ့ပါမမရဲ့” ဆိုပြီးတချက်ချင်းလိုးပါတယ်။ သုံးမိနစ်လောက် လိုးပြီးတော့ “မမရပြီလား” “အင်းရပြီမောင်လေး” အဲဒီအခါကြာတော့ မောင်လေးထွန်းဇော်ဟာ နည်းနည်းပိုမြန်လာတယ်။ ကျမတွေးထင်ထားတာက အဖတ်ကြိုလိုရင်သာ ဇိမ်ရှိမယ်ထင်ထားတာ ဖင်လိုးခံရရင်လည်း ကောင်းပါလားလို့တွေးမိတာပဲ။ ကျမဆီက အသံထွက်လေ မောင်လေးက ပိုဆောင့်လေ ကျမကပိုကောင်းလေပါပဲရှင်။ “အား...အားကောင်းတယ် မောင်လေးလုပ်တော့ အား...အီးအရမ်းကောင်းဆယ်၊အင်း...အင်း...ဟင်း...” “ အား...အီးရီးရီးရီး” ကျမအော်လေ မောင်လေးက ပိုကြိုက်လေပေါ့။

“အား...အရမ်းကောင်းတာပဲ မမရယ် ကြပ်ထုပ်နေတာပဲ” “ အား...အင်း...အား” ဖင်လိုးချိန်ဆယ်မိနစ်ခန့်မှာ ကျမက ကောင်းလွန်းအားကြီးလို့ အဖုတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာနေတယ်။ “အား...မောင်လေး...အင်း...အင်း...အင်း...အင်း” “အဲ့...” ကျမမှာနာနာလေးနဲ့ အရမ်းကောင်းနေတာပေါ့၊ ကောင်းလွန်းလို့ ဖင်လုပ်နေတာတောင် အဖုတ်ထဲက ပြီးသွားတယ်။ အဖုတ်ကပြီးတော့ရှုံ့လေ၊ ဖင်ကလည်း ညစ်လေနှင့်နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက်မှာ ထွန်းဇော်လည်း ပြီးသွားပြီး စအိုဝထဲမှာပဲ ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လီးဆွဲထုတ်ပြီး ကျမအနားလာအိပ်ကာ နို့ကိုငိုပြီးနမ်းနေတော့ ကျမလည်း ကြည်နူးရတာပေါ့လေ။ ကျမတို့လည်း မောင်လေးထွန်းဇော်နှင့် နယ်မြို့ကိုရောက်တာ နှစ်လလောက်ရှိပါပြီ။ မောင်လေးဟာ လုပ်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ ကြာတော့လည်း ခလေးမွေးထားတဲ့ ကျမအဖုတ်ဟာ ကျယ်လာတာပေါ့။ အဲဒါကိုအကြောင်းပြပြီး လီးစုပ်ခိုင်းလိုက် ဖင်ချလိုက်ပေါ့။ ကျမကလည်း သမီးလိုအရွယ်ကောင်းကုတောင် စွန့်ပစ်ပြီး ကျမလိုအရွယ်ကဲ့ယူထားတဲ့ မောင်လေးထွန်းဇော်ကို အလိုလိုက်နေရတယ်။ ကျမလည်း သူ့အရွယ်နှင့် လိုက်အောင်ကို တဏှာကြွနေရတာပေါ့လေ။ အခုဆို မောင်လေးထွန်းဇော်ဟာ သူ့လီးက ထွက်တဲ့ သူတို့ကိုတောင် မြှိုခိုင်းလာတယ်လေ။ နောက်ပြီး လိုးခါနီးဆိုရင် ဖင်ပါယက်လာပေးရတယ်။ ကျမလည်း အရှက်နည်းလာတယ်။ ညည်းသံတွေကလည်း ပိုဆူလာတာပေါ့လေ။ တနေ့က ဂျာနယ်အဟောင်းတစ်ခုမှာ ရန်ကုန်မှာ ကျူးတွေအရမ်းလုပ်စားနေတယ်။ ညချင်းတွင်း အဆောက်အဦတွေဆောက်ပြီး ကျူးနေကြတယ်။ သူ့ဌေးတွေလည်းပါတယ်တဲ့။ သူတို့က ပိုက်ဆံတန်နိုင်တော့ မြေနေရာဦးပြီး ညချင်းကို အိမ်လေးငါးလုံးဆောက်နေကြတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျူးတဲ့နေရာကလည်း တောင်ဒဂုံဘက်တဲ့။ ကျမမှာသိချင်လို့ သမီးဆီလည်း ဖုန်းမဆက်ရဲဘူး၊ သမီးလေးက အမေကိုစိတ်နာနေမှာလို့ တွေးမိတယ်လေ။ ဖုန်းဆက်လည်းကိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ ကျမလည်း မဆက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ မောင်လေးထွန်းဇော်ဟာ နေ့ဘက်အဲဒီမြို့မှာ အလုပ်ဆင်း ညဘက်တော့ ကျမနှင့်အိမ်ပြန်အိပ်ပေါ့။

သုံးလလောက်ကြာတဲ့အခါမှာ မောင်လေးထွန်းဇော်တစ်ယောက် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေတာတော့ သတိထားမိတယ်လေ။ ကျမက သူ့အဲလိုဖြစ်လေ ကျမကြောက်လေပဲ။ ကျမတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့ ရင်းနှီးမှုနှင့်တဏှာကို အခြေခံတယ်လေ။ ဘာလို့လည်းမေးကြည့်တော့ “မောင်လေး မင်းကြည့်ရတာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ” “အော် ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဒီမှာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လာနေချင်လို့ ပြောနေတယ်

အဲဒါသူဌေးကိုပြောရမလား မပြောရမလားတော့နေလို့ “ မောငွလေးသူငယ်ချင်းအခက်အခဲဖြစ်နေရင် ပြောပေါ့။ လက်ဆော့ခြေဆော့မရှိရင် ပြောပေးလိုက်ပေါ့ ” “ ပြောတာကရတယ် မမရဲ့..ကျနော်တို့များ အနေကျသွားမလားလို့ ပါ ” “ အော်မောင်လေးကလည်း သူ့ဟာသူနေရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ” ဒီလိုနှင့်မောင်လေးထွန်းဇော်သူငယ်ချင်း ရောက်လာတယ်။သူရောက်လာခြင်းဟာ ကျမအတွက် ကောင်းသော လာခြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ကျမ မသိခဲ့ပါဘူး အမှန်က မောင်လေးထွန်းဇော် ကုလားဖန်ထိုးတာပါ။ ကျမလိုအသက်ကြီးကြီး မိန်းမကို သူမလိုချင်တော့ဘူးလေ။ ဒီ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားပြီးပြီ၊ ကျမကိုခွာထုတ်ချင်နေပြီ။ ကျမကလည်း ငယ်ရွယ်သူကိုယူထားပြီး ကျမက ဘယ်လိုလုပ်ဖယ်ခွာလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ကျမက ကျမသမီးဆီပြန်လို့လည်း မဖြစ် တာဆိုတော့ သူ့ကိုပဲ လင်မျက်နှာတရွာထားပြီး နေရတယ်လေ။ သူတို့မှာအကြံအစည်ရှိနေတာကို မသိခဲ့ရဲ့အမှန်ပါ။ သူရောက်တော့လည်း ကျမတို့က အိပ်ခန်းရှိပေမယ့် သူကတော့အပြင်မှာအိပ်တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ် ပူးပူးတစ်တွဲတွဲလေ။

ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပဲနေမှာပဲလေ၊ သူတို့က တီးတိုးတီးတိုးနှင့်နေကြတာ။ မေးကြည့်တော့လည်း မောင် လေးထွန်းဇော်က ပြောတယ်။ “ သူငယ်ချင်းပပြောတယ်မမ၊ မမက အသက်သာကြီးတာ မပျက်စီးသေးဘူးတဲ့၊ အခု ထိလည်း လန်းတုန်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ရှယ်ပဲတဲ့ ” အဲလိုပြောတော့ ကျမလည်း ကိုယ်ဟာကိုယ်တောင် ပြန်ကြည့်မိသေးဆယ်။ ကျမလည်း ညကျလို့ မောင်လေးထွန်းဇော်နှင့်လုပ်ဖြစ်ရင် တိုက်ခန်းပဲ လုံတယ်ဆိုပြီ။ အော် မြတိုင်းအော်နေဆဲပါပဲ။ တကယ်တမ်းဆိုတော့ အခန်းကအသံမလုံတာတဲမှာ နေဖူးတဲ့ ကျမဘယ်သိမှာလည်းလေ။ ဒီလိုနှင့် တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျမတို့နေတဲ့တိုက်က အပ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး သတင်းရောက်လာတယ်လေ။ ဒီကို ရောက်တာလည်း မနည်းကြာပြီလေ။ နောက်တရက် ညမှာတော့ အဲဒီနေ့ကပေါ့ ကျမနှင့်မောင်းလေးဟာ ခါတိုင်းလို ပဲ ပုံမှန်လိုးဖြစ်ကြတယ်။ကျမအဖုတ်ကိုယက်ပြီး သူ့လီးကို ကျမကအသေအချာ စုပ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ သူ့စိတ်ပို ကြွလာအောင် သူဖင်ကလေးကိုတောင် ယက်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကျမကရပ်လိုက်တဲ့အခါ “ မမအပေါ်ကဆောင့် ပေးပါလား ” ဆိုပြီးဖင်အောက်ခေါင်းအုံးခံလိုက်တယ်၊ ကျမအတွက်တော့ အပေါ်ကဆောင့်တာ ပိုကြိုက်တယ်လေ၊ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် အားရပါးရလိုးလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် “ အင်းပါမောင်လေး ” ဆိုပြီးအပေါ်ကတက်ဆောင့်လိုက်တာ ပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲကြိုက်ကြိုက် အသက်အရွယ်အရ ငါးမိနစ်လောက်ဆောင့်ပေးရုံနှင့် မောလာတယ်လေ။ ဒါ ကြောင့်မို့ အမောဖြေလေ ြမောင်လေးနှုတ်ခမ်းကို နှမ်လိုက်တာ မောင်လေးလည်း ကျမကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လေး ဖက်ပြီးပြန်နမ်းတာပေါ့။ အဲလိုလေးနမ်းနေတုန်း တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရတယ်လေ။ ကျမလည်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်မယ်လုပ်တော့ မရဘူးမောင်လေးက ကျမခေါင်းကိုပါ ချုပ်ပြီးနမ်းနေတယ်။ ချက်ချင်းပါပဲ ကျမနောက်ကို တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဒူးထောက်ကာ ကျမဖင်ထဲတံတွေးထွေးကာ လီးသွင်းပစ်လိုက်တယ်။

ကျမလည်း လန့်သွားပေမယ့် နောက်ကျသွားရပြီ။ ဓင်ခံနေကျဖြစ်ပေမယ့် နောက်ကလီးက ကျမဖင်ထဲ တပျစ်ပျစ် နှင့်ဝင်လာတယ်။ နာလိုက်တာလည်း အရမ်းဘဲ။ ကျမတော့ ရိပ်မိလိုက်ပြီ ထွန်းဇော်နှင့်သူ့သူငယ်ချင်းပေါင်းကြိုလိုက် ပြီဆိုတာ။ကျမအော်ဖို့ လုပ်ပေမယ့်အော်လို့မရအောင် ထွန်းဇော်က ချုပ်ပြီးပါးစပ်ပိတ်ထားတယ်၊ အော်တဲ့အသံက အုအုလို့ပဲထွက်တယ်။ ကျမမှာအသက်ရှူမဝတဲ့အပြင် မျက်ရည်တွေပဲ ကျလာတာပေါ့။ ရုန်းကန်ဖို့ကြိုးစားလဲ နောက် ကလူက ကျမခါးကိုကိုင်ပြီး ဖိထားတယ်။ နောက်က လီးဖင်ထဲဝင်လာတာဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး စအိုနံရံကို “ ဒုတ်..ဒုတ်နှင့်ဝင်သွားတယ်။ ဆောင့်ချက်တွေက ပြန်းထန်လွန်းလို့ သူ့ဆီးခုံနှင့် ကျမတင်သားဆောင်သံတွေက တ ဖန်းဖန်းထွက်လာတယ်။ ကျမရဲ့အဖုတ်နှင့်စအိုကြားက အရေပြားစုပ်ထွက်မလားတောင် ထင်ရတယ်။ လီးနှစ် ချောင်းက ပူးကပ်ပြီးဝင်လာသလိုပဲ။ နောက်ကလူက ဖင်လိုးလိုက် တံတွေးထွေးထည့်လိုက်မို့လို့ ချောလာတယ်။ အောက်က ထွန်းဇော်ကလည်း တိုင်ပင်ကိုက်ပြီး အောက်ကနေပင့်လိုးနေလို့ ကျမလည်း တော်တော်ခံရခက်ပါ တယ်။ စောက်ဖုတ်ကတော့ ကျမငိုနေပေမယ့် သူ့တာဝန်သူကျေပွန်ပါတယ်။ရှစ်မိနစ်လောက်မှာ ကျမငိုညည်းပြီး သွားတယ်လေ။ ဝမ်းနည်းမိလို့ မျက်ရည်တောင်ထွက်လာတယ်။ ကျမမှာထွန်းဇော်အပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးဖြစ် နေပြီး ထွန်းဇော်ကတော့ ကျမဖင်ထဲလီးသွင်းထားပြီး လက်နှစ်ဘက်ကတော့ ကျမနှို့ကိုကိုင်ထားသေးတယ်။ ထွန်း ဇော်သူငယ်ချင်းဟာ ကျမတို့ပေါင်ကြားထဲ ဝင်လာပြီး ကျမခြေထောက်ကိုမြှောက်ကာ လီးကို ကျမအဖုတ်ထဲသွင်းပါ တယ်။ “ ဗျစ်... ဗျစ်..ဗျစ် ” “ အာ... .. အိုး...း...းအိုး...း...း ” ဖွတ်... ဘွတ်... ဖတ်ဖတ် “ ” “ အာ... အင့်... ဟ င့်...း...း...းရိုး...အာ .ရိုး ” လီးအဝင်အထွက်မှန်လာလေ နာကျင်တာတွေ ပျောက်ပြီးနေလို့ ကောင်းလာပါတယ်။ ထွန်းဇော်လည်း တိုင်ပင်ကိုက်ပြီး အောက်ကနေ ပင့်ပေးနေသေးတယ်။

“ဖတ်... ဖတ် ” အခု...ရိုး အိုး အားလားလား ရိုး” လုပ်ချိန်ဆယ်မိနစ်လောက်မှာ “ဟေ့ကောင်ရေ ခဏရပ်အုံး၊ ငါ ပြီးတော့မယ်” ထွန်းဇော်သူငယ်ချင်းလည်းရပ်ပေးတယ်။ ထွန်းဇော်က ကျမကိုတွန်းဖယ်ပြီး ကျမကိုကုန်းပြီး လီးစုပ် ခိုင်းတယ်။ သူကဒူးထောက်ထိုင်ပြီး နေပေးတယ်။ ကျမလည်း ဒူးထောက်ကုန်းပြီး လီးစုပ်ပေးရတာပေါ့ရှင်။ နောက် ကလည်း အလိုးခံရင်းပေါ့မကြာပါဘူး၊ “အားစုပ်..စုပ်..ထွက်တော့ မယ်... အာ..ရိုး အိုး” ဆိုပြီးထွန်းဇော်လီးက သုတ်တွေထွက်လာလို့ မြို့ချပေးရပါတယ်။ ကျမနောက်က သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ မပြီးသေးပါဘူး သူလည်း ငါးမိနစ် လောက်ဆောင့်ပြီးတော့ ပြီးချင်လာတဲ့အခါ ကျမပါးစပ်ထဲလာပြီးပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ထွန်းဇော်က ကျမတို့ကိုကြည့် ပြီး လီးကိုပြန်ဆွနေတယ်။ “ကဲ... သူငယ်ချင်းနောက်တသ်ကြောင်း ထပ်ဆွရအောင်” “ဟေ့ထွန်းဇော်တော်ပါတော့ ဟယ် ငါတော့ကုန်းစုပ်နေပါပြီ” “ဟ... .. မိုးအလင်းလုပ်ပါမယ်လို့ ပြောထားတာ” “ဟေ့ကောင်ရ ငါသိပ်မတောင် သေးဘူး” “လွယ်ပါတယ် ကုန်းလိုက်” “ကဲ မမသူ့ဖင်ကိုယက်လိုက်တော့” ကျမလည်းသူငယ်ချင်းဖင်ကို ယက်ပေးရတယ်။ “အိုး အား... ကောင်းတယ်ကွာ..အခုရိုးရိုး” ကျမလည်းသောက်မြင်ကပ်တာနှင့် ဖင်ဝ တံတွေးထွေးပြီး လက်ညှိုးနှင့် ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒါက ပိုတောင်ဆိုးတယ်။ လီးက ဇပ်ကနဲတောင် တောင်လာ တယ်။ သူက ကုန်းနေတာက ရပ်လိုက်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျမခါးကို လှမ်းဆွပြီးလီးကိုစုပ် ခိုင်းတယ်။ ကျမလီးစုပ်နေချိန်မှာ ထွန်းဇော်ဟာ ကျမအဖုတ်ထဲလီးသွင်းပြီး လိုးနေတယ်။

“ဖတ်..ဖတ်..ဘွတ်..ဘွတ်..ဖတ်..ဖတ်” “အား...အား...အား...အား” ကျမမှာလီးကပါးစပ်ထဲကိုဝင်သွား လို့ မရှိမဆန့်ခံလာရပါတယ်။ ထွန်းဇော်သူငယ်ချင်းဟာ ထွန်းဇော်အဆောင့်ကို ချိန်ပြီးလိုက်ဆောင့်နေလို့ ကျမခံရ ခက်တာပါ။ ထွန်းဇော်ဟာ ဖင်ကိုတစ်ခါချလိုက် အဖုတ်တစ်ခါချလိုက်နှင့် လုပ်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကျမပါးစပ်ထဲပြီးပါ တယ်။ သူပြီးရင်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းက ထွန်းဇော်လိုပဲ ဖင်တလှည့် အဖုတ်တလှည့်လိုးပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ထွန်း ဇော်က လီးအစုပ်ခံပါတယ်။ ဒီလိုနှင့်မိုးလင်းချိန်ရောက်တော့မှ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျမလုံးဝမခံနိုင်တော့ပါဘူး၊ အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့အလိုးကြောင့် မခံနိုင်တော့လို့ ခဏလေးအိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်းကနေ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှ နိုးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖွန်းဇော်ရော သူ့သူငယ်ချင်းရော သူတို့ ပစ္စည်းတွေပါ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေတော့တယ်။ ပိုက်ဆံသုံးသောင်းတော့ ကျမအတွက် ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျမ လည်း ရေမိုးချိုးထမင်းစာပြီး ပစ္စည်းသိမ်းကာ ကားဂိတ်ကို သွားပြီး ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးပါပြီ။

Zawgyi

အန္တိကလည်းမေအာ...ဟ

ကံမကေဒဋ္ဌာရုံဖုလင်းငါ။ ကံမအသကုဉ္စရးဝိစိပါစပီ၊ ဒါပေမယုဝ္ဇ အဋ္ဌိယုငါတယု၊ အသကုလာပေမယုဝ္ဇ ဝလာ တာမရှိဘူး၊ ကံမမှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သမီးလေးနာမည် ဖုလင်းငါ့ သူ့အဖေမညွှတ်ခဲ့တ ယု။ သူ့အဖေတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကံမက နယုပျာဉ်းလာတာပါ။ ဝေတာငှက်မှာ ဝေန်ပါတယ်။ သမီးအဖေရှိ ကတည်းက ရဝတကိုဝေန်ဟာစပီး ဝေန်မကြက္ကဟ အိမ်လေးဆောက်ကွစပီး စခံလေးစိုက္ကားတာပါ။ အိမ်လေးက ဆယပေပတ္တညွလောက်ကွးဝှံ့ မီးဖိုခန်းအကြက အဖီသေးသေးလေးဆွဲထားပါတယ်။ နောက်တော့ သမီးအဖေ တိုးသြားတဲ့အခါ စခံထဲမှာ ဝှံ့ငြေရေအညို့ ပဲခူးကေပျာဉ်းလာတဲ့ မိသားစုကို တလသုံးသောင်းဝှံ့ငှံ့ အိမ်ဆော ကွစပီး ငွားထားပါတယ်။ တကယုတော့လည်း ဒီစခံက ကံမတို့အပိုင်ဟုတ္တုလေး၊ ဒီလိုဝှံ့ငှံ့ သမီးလေးဆက် လာတော့ သမီးကစက္ကူနွ အထည့်ယုပုဉ်း ဝေယာက္ကားရပါတော့တယ်။ သမီးက ဆယုစူးစူး၊ ဝေကာငှလေး ကးဝှံ့ယုဉ်းစူးစူး၊ ဝေကာငှလေးက ကြနွေးစေတ္တု၊ ဗလေတာငှတောငှ အသားညီညီ သမီးက ကံမးဝှံ့ငှ တူတော့ အသားကျပ်ဖုလင်း၊ သူတို့က ကံမအိမ်မှာ အတူဝေန်ပါတယ်။ သမီးအိမ်ထောင်တော့ ကံမမှာ ဒုကရေရာ ကေတာတယ်။ သူတို့အိမ်ပျော်ရာကို ပျပူတာပေါ့၊ အခန်းကလည်းကဲဉ်းတော့ ကံမတို့ယုစာလေးကို ကနွှပ ပီးခန်းဆီးစတစွဝယုစပီး ကာရတယ်။

သမီးတို့အလှူ အိုဟတိုင်းနေ ညမေ့ရာကာတတ္တယ။ သူ့ယောက်ျားလေးကလည်း ညရွာစုရိလောကွ ဝေရာကာတတ္တယ။ သူတို့ကို ထမင်းခူးခပ်ကေပြေးစပြီး ကံမကအပွဲနေရတယ်။ ကံမမှာလည်း ဝေယာက်ားဆုံးစပ်းကတည်းက ကာမကံစာမလုပ်ပဲ တညစင်မနေခဲ့တာ သမီးအိမ်ထောင်မ ပျပန့်စပ်းနိုးထလာတယ်။ မထဘဲနေနိဋ္ဌိလား။ အိုဟထဲဝေရာကွစပ်ဆိုးဝှင့် ညားခါစလငွယားဆိုတော့ အသားကုနွီးဟုကတယလေ။ သမီးက တအငွှင့်ဝှင့်ဝှင့်ညည်းသလို ဝေမာဠုနွေးဇောဝှင့် ဆာဠုကလည်း ကံတိုအိမ္မလေး တခါတခါသိမ္မိမ္မိနွီးတာလေ။ ပထမတော့ ကံမလည်းမဟုကည့်ပျစွါဘူး။ “ပလပလပပပြတုဂ်ပြတုဂ်ဝှင့် သမီးညည်းသံဟုကားတော့မ ဝေခင်းဟုကည့်တာ ကံမလည်း သူတို့ကိုဟုကည့်စပ်း ကာမစိတွဲတြ ဆူဝေလာတယလေ။ ရငွေတြပနွေးတြတုနွီးစပ်း အာဝေပျခါကွိုနေပါတယ်။ တခါကွိကွ ဘာမ္မမ္မိဘဲ စမိစိနေရတယ်။ ကံမအဖုတွတောငွ ယားကံကံပျစွာတော့ စမ္မးဟုကည့် အရညတြတြကွို သူတို့လုပ်နေတာကိုဟုကည့်စပ်း လကွေးဝှင့်ဝှင့်ကွို အသာအယာလေး ပြတုနေရတော့တယ်။ သမီးရဲ့ညည်းသံ “အီးဝေး...ရီးကောငွေးလိုကွာ၊ အား ကိုဇောဝှင့် ပျစေးဝှင့် မခံနိုင်တော့ဘူး အားရီး...ရီး ” ဆိုတဲ့အသံဟာကံမစိတွဲ အရမ္မးတြနေသလိုပဲ၊ တံတြေးလေးစမိစိနေစပ်း ခါးလေးကောဝေကောဝေနတဲ သမီးလေး ဝေမာဠုနွေးဇောဝှင့်ပျစုမ္မုအာကွ အရမ္မးကောငွေးနေပါလား၊ ငါလည်း အယကွံခင်လိုကွာ။ ဝေတာဝှင့်တော့ဟုကတော့ သမီးလေးဟာ တခါကွေးဝှင့်လောကွနွီးစပ်း စင်မြားတယ်။

အငွေးသမီးလေးတော့ စပ်းသြားပါလား။ ဝေမာဠုနွေးဇော သမီးလေးစပ်းသြားတော့ အသံတိုးတိုးလေးဝှင့် “ပျစေးဝှင့် ငါ့ကိုလည်း စုပေးပါလားကွာ” “ဟင်းဝေးမစုပွဲငါဘူးဆို” “ဟာကွာ ငါကောကွနွေးမ္မုတုပေးရစပ်းတော့” “အဲဒါ ကိုဇောကွာသာမေနိဋ္ဌိမ္မုတာပဲ” “တခါလောကွတော့ လုပ်ပေးပါကွာ” “တခါလည်း မလုပ်ပေးဘူး၊ ကံမကရိတတ္တယ၊ အဲဒါသကီးကိုစုပေးရငွ အံတြကွိုမ္မုယ၊ အဖုကွို လုပ်ငွေ မလုပ်ငွေယ” “ဟာဟုက” ဆိုစပ်းထလာတယ်။ ဝေအာပွဲကွိုကွိုသမီး ကိုယ့်ယောက်ျားဟာပဲ ရဲရတယ်။ အငွေး ငါ့သမီးက လီးမစုပျစေးပဲ ကိုး၊ တကယျပွဲရငွ နငွတော့တြသြားမှာ ပျမငွယောငွေတယ်။ ကံမလည်း ဝေတြေးလိုကွစပ်း ဆကွခေင်းတယ်။ ဝေမာဠုနွေးဇောဟာ ပျစေးဝှင့်ပေးငွဟုကား ဒူးဝေထာငွစပ်းထိုတြ ကိုပျမငွကွတယ်။ စပ်းတော့ သူ့လီးသကီး ကိုပျစေးဝှင့်အဖုတွ ဝေပငွလေးတိကွလိုလုပ်စပ်း ပျစေးဝှင့်ရဲအစုကို ဝေခါးဝှင့်နတယျပျစေးဝှင့်က “အာ...” ဆိုစပ်းညည်းနေတယ်။ အယ... ဝေမာဠုနွေးဇောလီးက အသကီးသကီးပါလား၊ မဲတုတ္တိဝေတာဝှင့်တော့သကီးတယ်။ ကံမရဲ့သြားလေးသူးဝှင့်ဝှင့်နားစိပါလား... သကီးကလည်း သကီးရွညလည်းရွည... ဒါပေဟုကဝှင့် ညတိုငွေး သမီးပျစေးဝှင့်အံသကိတွအော့နေတာကိုး၊ ဟီး အားရစရာသကီး ကံမလည်း ဝေမာဠုနွေးဇောလီးကို မဲကွဲထဲက ကို မတြကွို။ ဝေမာဠုနွေးဇောလေး သမီးပေးပွဲတြနွေးတငွစပ်း လီးကို အဖုထဲထည့်ကွာ တခါစုစုဝှင့် ဝှင့်တယ်။ သမီးကိုဟုကည့်တော့လည်း မဲကွဲလေးမ္မုထံသကိတွစပ်း ကံမ မဟုကားဝေအာငွ ညည်းနေတာ။ အရမ္မးကောငွေးနေတယွငွယ။ ဝေမာဠုနွေးဇောဟာ အားကောငွေးမာငွေးသန္နိတော့ လီးခိကွလည်း အားရစရာ၊ ကံမလေး သူတို့ကိုဟုကည့်စပ်း အဖုထဲကိမ္မးသလိုယားသလို တဆစုစုဝှင့် ပျစွာတယ်။ အားဝှင့်ဆောဝှင့်တော့ “ကိုဇော ဝေပျစေးဝှင့်ပေးမေခီးသြားလိမ္မုယ” သိပ္ပဟုကပါဘူး ကံမသမီးလေးစပ်းသြားတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် ဝေမာဠုနွေးဇောမစပ်းသေးဘူး။ “ပျစေးဝှင့်ကုနွေးပေးပါအုံး” “ကိုဇောငွလည်း အျမဲကုနွေးခိုငွတာ၊ ရွငွဟာသကီးကသကီးတော့ ကံမနာတယ်၊ ဝေပျစေးဝှင့်ပေးလုပ်နွေးတွ” “ဝေအေးပါပျစေးဝှင့်ရာ ကံကုနွေးပေးစမ္မးပါ” လိုစိတွရွညလေးသံဝှင့်ဝှင့်ပျစေးဝေးတယ်။ ဝေအေးလေး သူကလီးအစုပွဲခွာ သမီးက စုပွဲမေပးဘဲလေ။ သမီးလေးကုနွေးပေးတော့ ဝေမာဠုနွေးဇောဟာ ဝေနာကွေနစပ်းသြင်းတယ်။ သမီးလေးပျစေးဝှင့်စပ်းသြားလို့ အရညတြခေနေတာတော့ မနည်းသြင်းနေရတယ်။ လီးလည်းဝှင့်ကွေးရာ သကိတွစပ်းဝေဆာဝှင့်တော့တာပဲ၊ သမီးက စပ်းသြားပေမယ့် အသံလေးပျစွကွာတယ်။ ဝေမာဠုနွေးဇော ဝေဆာဝှင့်လေး ကံမလည်းအဖုတွးပွဲကွာ ပိုပျမနွလေ။ ကံမလည်း အရမ္မးကောငွေးလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမအသံမတြကွဘူး သမီးဟုကားသြားမှာ စိုးရိမ်။ ကံမလည်း အဖုတွးပွဲကွာ ဖီလွေးအရမ္မးရွလာလို့ စပ်းတောတြေးတယ်။ ဝေမာဠုနွေးဇော မစပ်းသေးဘူး။ ဝေတာဝှင့်တော့လီးခွာသွပ်။ နာကွယယုဝှင့်မနစုလောကွဟုကတယ်။ ဝေမာဠုနွေးဇောလည်း အီးအားဆိုစပ်းလီးကို အဆုံးထိသြင်းစပ်းခဏစင်မ္မုယ။ ဝေမာဠုနွေးဇော စပ်းသြားစပ်း။ ဝေမာဠုနွေးဇောလီးဝေဟံစပ်း ထကွာသလို သမီးအဖုထဲက သုတွတြေအျပပွဲ စီးထကွာတယ်။

က်မလည်း သူတော့စပီးသြားတော့ အိပ္ပာထဲ ဝေပျမ်းဝေပျမ်းခင်းလွဲခါကာ အိပ်ပျက်တော့တယ်။ က်မလည်း ဝေနဲ့ မငွေလေအပြုံးရငွေလေ ချစ်စရာရတော့တယ်။ သမီးဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ဟာ တစ်ကျခါးတစ်ခါးကိမ္မာ လိုးနေဟုကော တော့ က်မလည်း တေနဲ့ထကြွေနေ ကာမစိတ် ချပင်းထည့်တယ်။ သူတို့လုပ်ပွဲယဉ်းနေ ခို အစာအသောက်အိပ်ပွဲ ယဉ်။ သူတို့အလုပ်စပီးခို က်မလည်း ထေခင်းတော့တာပေါ့။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာလည်း ဝေနဲ့စဉ်း သမီးအဖုတ္တိယ ကွပေးစပီး လှပယ်။ သမီးကလည်း ဝေခါင်းမာတယ်။ ဘယ်တော့မှ ချပန္နမ္မုတပေးဘူး။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာလည်း ပတ္တကံတယ် ကုန်းခံတယ်။ အေပုဂံကောတော့ တကွစပီးမလုပ်ပေးဘူးလေ။ ဒီလိုဝှံ့ဝှံ့ တေနဲ့တော့ ဝေမာကြွန်း ဝေဇာလည်းကော အလုပ်ပေး အစာအသောက်ပျံ့နှံ့တယ်။ အရက္ခလည်း ဝေတာဝှံ့တော့လေးမူးနေတယ်လေ။ က်မလည်း သူ့ကို ထမင်းဟင်းခင်းကမ်းစပီး ပင်းနဲ့လို့ ခဏလေးဝေမွေးရင်း အိပ်ပျက်သြားတယ်။

ခန်းဆီးလေးတော့ မကာမိဘူး။ သမီးကလည်း ဒီဝေနဲ့နောက်မယူ ဝေပျာထားတယ်လေ။ သူ့ချပန္နာမှ ထမင်းခင်းပေးကမ်းစပီး အိပ်ပျက်သက်ဝှံ့ဝှံ့။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာလည်း မူးစပီးအိပ်နေတယ်။ ညာကျောရိုးနီးလာတော့ မီးခင်းခင်းနေတယ်လေ။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာဟာ လူမားစပီး က်မကို အတင်းလုပ်တော့တာ။ က်မလည်း မေအာရဲဘူး ပတ်ဝန်းကျင်ဝှံ့ဝှံ့သေးတယ်။ ခံတော့ခံခံသွယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ချစ်စရာရတယ်။ ဝေပျာခံရမယ်လေ။ သမီးလေးလည်း အရက္ခမားစပီးလို့ မေအာရဲပဲ စင်စစ်နေရတာပေါ့။ က်မထမိကို အတင်းခင်းတော့စပီး အတင်းယ ကွတော့တာပဲ။ က်မလည်းခွကတော့ မ်ကွဲကွဲကို ဝေစာလေးအုပ်စပီးနေလိုက်တယ်။ အဖုတ္တိ ယဉ်ကြာမူဝှံ့ က်မဟုတ်ကားဝေးဝေးတော့ ထသြားတယ်။ လဟာပူပူဝေးဝေးဝေးဝေးခင်းက အဖုတ္တိတိုးဝှံ့ဝှံ့တာ။ ဝေယာကားဝှံ့ဝှံ့ဆက်ခံတာ လေးဝှံ့ဝှံ့လောကိစပီးခိုတော့ ကာမမီးက ဓာတ္တိလေးလင်းလိုက်လို့ ဟုန်းကန် ဝေတာကာတယ်လေ။ ခ်ကွဲဝှံ့ပဲ အေရေတြိတြိကာရတော့တယ်။

လဟာက ဝေနာရံဝေနာကာလ က်မကောတော့လေ ညည်းသံလေးပါပေးမိတယ်။ တကယ့်လည်း အရမူးကောဝှံ့ဝှံ့တာကိုး။ စိတ်မှာကောဝှံ့ဝှံ့တော့ အဖုတ္တိက အရည်တြေ တစ်မူမူတြေကာတော့တာပဲ။ က်မအေစုကိုစုတော့ က်မယဉ်မှ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး ချမချမနွဲစပီးသြားတယ်။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာဟာ သူ့အားရအာဠာတစပီး က်မကိုလိုးဖို့ချပန္နာတယ်။ က်မလည်း အခုမှမထူးတော့ဘူးဆိုစပီး ဝှံ့ဆိုးချပန္နာတယ်။ ခါတိုင်းတော့ သမီးကိုသူ့ လီးစုပေးဖို့ ဝေပျာဝေနေကံပါ။ ဒီဝေနဲ့တော့ မူးဝေလိုလားမသိဘူး။ က်မကို တန်းစပီးလိုးတာ။ အရည်တြေခင်းနေတာတော့ “ ဗစ် ဗစ် ဆိုတဲ့ အသံတြေကာတယ်။ အမယူလေး ကိန်းစမြားတာပဲ။ သူ့လီးပူဝေးဝေးဝေးဝေး အဖုတ္တိဝှံ့ဝှံ့တော့ ဝေကောဝှံ့လိုကာ အိမ်မူဝှံ့ဝှံ့နေတာပဲ။ ဝေမာကြွန်းဝေဇာဟာ မူးဝေလိုလားမသိဘူး ခံတိုင်းထက်ပိုဆောင့်တယ်။ ဥရိကာက က်မဖုတ္တိ တဖုတ္တိတည်းနေသလို။ က်မအဖုတ္တိဝှံ့ဝှံ့ သူ့ဆီးခိုရိက္ခာလည်း တဖုတ္တိဖုတ္တိဝှံ့ဝှံ့။ က်မလည်း ငတ်နေတာဟုကောစပီးခိုတော့ စိတ်မှာတြေတစပီး ဝေအာဠာမိတယ်။ သူ့ဆောင့်ကွေတြေက ဟုန်းမူးလွန်းလို့ သိပ်တောင့်ဟုကောဘူး။ က်မစပီးသြားတော့တယ်။

က်မစပီးသြားမူနဲ့သိတော့ ဝေမာကြွန်းဝေဇာ က်မအဟူးတဲစောဠိ ဖယုစပီး “ ချစ်ဝေးကုန်းပေးဦး... ဟာ..အနီပါလား ” “ ဝေအေး ကြွန်းဝေဇာ နှင့်ဇာလည်းငါ့ကိုလူမားရတယ် ” “ အနီကလည်း မေအာဠာဗ် ” “ ငါဝေအာဠာတဝှံ့ဝှံ့ကောမားမားမားပေါ့ဟေ့၊ နှင့်မူးဝေတာလေ ” “ ကဲဟာ အနီဝေရမထူးတော့ပါဘူး၊ ကော်နာလည်း မစပီးသေးဘူး၊ ဆက်ပြောသေးတယ် ” “ ဝေအေးလုပ်လည်း လုပ်၊ သမီးတော့မသိစေးဝှံ့ဝှံ့ ” “ ဟုတ်နီ... မျှတပေးပါလား ” “ နှင့်လည်း ငါ့ကိုမလုပ်ပေးဝှံ့ဝှံ့လေ၊ ချစ်ဝေးကုန်းခိုဝေးပါ ” “ ချစ်ဝေးကုန်းက လုပ်ပေးဘူး ” “ ဝေအေးငါလည်း နှင့်ငါ့အဖုတ္တိစပီးစပီးခိုတော့ ငါ့မျှတပေးတော့ဘူး ” “ အဲဒါဆို ဝေကောနေ မျှတပေးဝေးတာ ” “ ဟေ့..နာကောနေ လူမူးမားမား၊ ငါ့သမီးသိသြားမယ့် ” “ မသိဝေအာဠာဟေ့ ” “ ကဲပါဝေပျာမေးဝှံ့ဝှံ့တော့ သမီးချပန္နာလို့ ဟုတ်ပေချစ်စရာရဦးမယ့် လုပ်ပွဲလို့ ချမချမနွဲလုပ်တော့ ” ဆိုစပီးကုန်းလိုက်တယ်။ ကြွန်းဝေဇာလည်း က်မနာကောနလိုတာ “ ဖြတ် ဖြတ် ဖတ် ” ဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ဝှံ့ကအသံတြေကာသလို ဝေဆောင့်လို့သံ “ ဖန်း ..ဖန်း ” ဝှံ့ဝှံ့တြေကာတယ်။

ကံမလီးစုပ္ပာပဲ ခံ၍နေတာလေ။ သူက သမီးအိပ်နေရင် ကံမကိုအသားလေးခေ့ခေ့စမ်း လီးစုပ္ပံငွေသားတာ ကံမလည်း သမီးနီးမှာပေးတာကစပြီး သိပ္ပံလွှဲဘူး၊ တစ်ကူး၌ကွာ စုပေးတယူလေ၊ ကံမလည်း ဘာထူးတုန်း သမီး

သူလည်း ဆးရှုပင်းပျပသလို က်မလည်းဆးရှုပင်းပျပနေတာ အမွန့်။ သူက်မရဲဆာဝေလာဌပင်းပျပမွ့ပေ့ကာငွ
က်မအေစုေတာင တင်းမာေနေတယ။ သူကလည်း အားရပါးရစပလေ က်မကဖီးလျဖစစပီး ေအာေလေပ။ “အ
င်းးးဟင်း အာ... ..အင်းဟင်း... အားးရီး” အခုဆို အရဌိုတအိမလေးမဟုတေ က်မစိတ္တိ၊ ခိပ္ပည်းစရာလ
ည်းမလိုေတာ အသံပိုက်ဃည်းပစွိက္ကယ။ က်မက အိမထေငွးတြသေေ၊ ေယာက်ားေတြက ကာမဆက္ကံရ
ွစွ်းလိုေနေရင ဘယုဆက်ိက္ကလ၊ ဒီလိုမသံတြကလေ သူတို့စိတ္တိငြေလပေေ။ က်မအသံေပးသလို ေမာ
င်းလေးရဲ ယက္ခက္ခိပ္ပန္နိ ပိုပင်းစပီး ပိုေကာင်းေနေတာေေ။ “ပလပလပ၊ ငြပြတငြပြတ” “အားးေကာင်းတ
ယမောင်း၊ အေစုက်နာနာစပ” “ငြပြတငြပြတ” “အားးးးရီးးးးေကာင်းလိုက္က အားးးေမာင်း

လား အားင်းင်းင်း” က်မအရညွှတ်ကြတာတယ်။” မောင့်လေးအရမ်းကောင်းတယ်။ အားင်းင်းရိုး အားရိုး”
“မမောင့်လေးလီးကို စုပေးဦး” “အင်း..စုပေးမယ်၊ မောင့်လေးမမ မထေတာဘူး ပါးစွဲလာထည့်လို့ကတော့”
မောင့်လေးသူ့လီးကိုလာထည့်တာလေ၊ က်မလည်း အားရပါးရစုပေးတာ။ “အားကောင်းတယ်မ ရိုးင်းင်း
အားင်း” က်မကမျှော်ပါကြည့်လီးအဝပါလနားထိုးထိုးလိုက်တာ။ “အား က်ကန်ကန် အရမ်းကောင်းတယ်” က်မ
လည်းလီးကိုထုတ်စပ် အပင့်ကိုမက ဝေးဝေးပြောပြလေးစုပေးတာ။ “အားင်းင်းလူပုဂ္ဂိုလ်ကြာ မမရယ်၊
အောက်က နည်းနည်းစုပေးဦး” ဆိုကာလူကိုပြောစပ်ပေးရာကတော့ အတင်းတိုင်းလာတယ်။

[illegible]

မောင်လေးထွန်းဇော်ဦးက ဆက်ပြီးလည်းကောင်း တစ်ခါတစ်ရံ ကံမလိုကောင်းပဲဖြစ်သေးတဲ့ မုဆိုးမေတာင မနည်းခံရတာ ဖြစ်ကြသေးမလားလို့ ဝေးပြေးမိတာပေါ့။ “ခိစ္စမျိုးရင် သာကုသျှပေးပေးပါ” “ကံမောင်လေးက သိပ္ပံကားပေါ့ဟုတယ်၊ မောင်လေးသေတာရှိသလားပဲ ဒါပေးမယ့် ဝေပေးပေးပေးတာ” “ဟုတ်..မောင်လေးနာလည်တယ်” “မောင်လေးမမာယူဝေနေပေးရမလဲ” “ရတယ်ပဲ ပညာရှိ အရည်ပညာ၊ မောင်လေးနားဖူးတာက ဖွင့်ကပ်ဖောက် ပညာရှိကပ်တယ်” “ဟယ်...မောင်လေးပေါ့ဟုမင်းကလေး နားဖူးတာတယ် ကံလည်းပေါ့လည်း လုပ်တော့၊ နေ့လယ်မင်းစားရအုံးမယ်” “ခဏလေး..မမ .ဆီယူလိုက်ဦးမယ်” “ဘာဆီမှမဝယူသေးဘူးလဲ” “ခေါင်းလိမ်းဆီပါပါတယ်” “အေး..ဒါဆိုလည်း ချမနဲ့မလေးလုပ်နဲ့” “ထွန်းဇော်ဦးဟာ ကံမဖွယ်အရင်ခေါင်းလိမ်းဆီ သူတို့ယူ စပြီးတာလည်းလည်းကောင်း၊ စပြီးတာ ကံမဖွယ်ပေါ့မဟုတ်ဘူး၊ စပြီး တံဝေးဝေးထွန်းထွန်းကောင်းတယ်။ စပြီးတာလည်း သူကသူ့ လက်ဝါးပေး တံဝေးဝေးထွန်းထွန်းစပြီး သူ့လီးကို ပြင်းတိုက်လိုလုပ်သေးတယ်၊ ကံမဖွယ် သူ့လီးထွန်းတာ ကံမလည်းကောင်းတာကစပြီး ဖွင့်ထားမိလိုက်တယ်။

ဒီတော့ လီးကမဝငွေဘေးကိုဝေခံမိတော့ပါ။။ “မမဖဏ္ဍိ ရှုံ့မထားဝွင့်လေ၊ ကော်နာ အားဝွင့်မြွင်းရင့် မမ နာသြားလိမ္မ့်ယု” က်မလည်းစိတ်လော့စပီးဝေနေပမယ့် သူ့လီးဖင့်ဝန်းဝေရာက္ကာရင့် ဂျပန့စပီးရှုံ့မိဝေန်တ ထို့ထြန်းဝေဇာန္တ က်မနို့ကိုလာစို့ပေးတယု။ ခနေလာကျိစပီး က်မလည်း ဖီးဂျပန့ဖဏ္ဍတော့ပေ.ာ့။ ဒီတော့မှ ထြန်းဝေဇာန္တ က်မဖဏ္ဍ လီးကိုသြင်းထည့်တော့တယု။။ လီးဝေခါင်းဝေလေးဝေညှိရှိဝေသး ဖဏ္ဍ ကိန်းစပြားတယု။ ဒါးဝွင့် “အာ..ဝေမာငလေးနာတယု” “ခဏပါမမရာ ဝေတာ့ဟုကာဝေကာင်းသြားမ္ဗပါ” ဆိုစပီးနို့ကိုလာစို့ပေး တယု။ နို့စို့တာလည်း ကာမခလုတ္တစျမဟုတ္တား၊ သူနို့စို့ရင့် အားရပါးရရှိတော့ က်မလည်းဖီးပိုတက္ကယု။။ သူက ထမြ ငးတယု။။ ဒီအေခါကဟုကေတော့ မနာဘူးဝေအာငတာတယု။ “ဝေမာင်းဝေလေးဝေအာက္ကိက္ကကြယု” “ခဏပါ

မမ.ခုနကလိုမနာဘူးမဟုတ္တူး” “အင်း...” ကြနိုးဇောဟာဆကွစပီးမသြဉ်းပဲ နို့စို့ရင်း ဝဋ္ဋေလာကံအသြဉ်းအထုတ္တု ပုနေတယျ။ ကံမမေအာဝုတော့ဘူး နို့စို့တာဝေရာဆိုဝေတာ့ ဖီးလုကောဝုးလာတာဝေပါ။ “အင်း ဟင်း...အင်းး အင်း” ဆိုစပီးအသံဝေလးထြက္ကာတာဝေပါ။ “မမ မေအာဝုတော့ဘူးလား” “အင်းမေအာဝုတော့ဘူး” “ဒါဆို အဆုံးထိသြဉ်းမယွေ့ဘူး” “အင်းးး” ကြနိုးဇောအဆုံးထိသြဉ်းလာဝေတာ့ နည်းနည်းဝေတာ့ ဝေအာဝု နေသးတာပဲ။ “မောဝုလေးမမေအာဝုသေးတယျဘူး အရမ်းသကီးမဟုတ်ဘူး” “ဟုတ္တုပါမမရဲ့” ဆိုစပီး တခံကွဲလိုးပါတယျ။ သုံးမိနစ်လောကွ လိုးစပီးဝေတာ့ “မမရပီလား” “အင်းရပီမောဝုလေး” အဲဒီအခါဗုကေ တာ မောဝုလေးကြနိုးဇောဟာ နည်းနည်းပိုပျမနာတယျ။ ကံမေတြးထတ္တးတာက အဖေတုသကီလိုးရတ္တု ဇိမ္မိမ ယ္ထတ္တးတာ ဖလ္လိးခံရရတ္တု ဝေကာဝုးပါလားလို့ ဝေတြးမိတာပါပဲ။ ကံမဆီက အသံထြက္ကလေ မောဝုလေးက ပို ဝေဆာဝုလေ ကံမကပိုဝေကာဝုးဝေလပါပဲရတ္တု။ “အားးးးဝေကာဝုးတယျ မောဝုလေးလုပတော့ အားးးအီးအ ရမ်းဝေကာဝုးဆယျအင်းးးးဟင်းးး” “အားးးးရီးရီးရီး” ကံမေအာဝုလေ မောဝုလေးက ပိုသကီ ကလေပါ။

“အားးးအရမ်းဝေကာဝုးတာပဲ မမရယျ ဗုကယျပုနေတာပဲ” “အားးးးးးအား” ဖလ္လိးခိန္တယျိနစ္စန္တု မှာ ကံမက ဝေကာဝုးကြနိုးအားသကီးလို့ အဖုတ္တုမှာ လျှာဟူးလာဝေတယျ။ “အားးးမောဝုလေးးးးးးးးးးးပျမနာဝေကာဝုးတ ယျားးး” “အာ...” ကံမမှာနာနာဝေလးဝေဝု အရမ်းဝေကာဝုးဝေတာဝေပါ။ ဝေကာဝုးကြနိုးလို့ ဖလ္လိပုနေ တာဝေတာဝု အဖုတ္တုက စပီးသြားတယျ။ အဖုတ္တုစပီးဝေတာ့ရုံလေ၊ ဖလ္လိလည်း ညှစ်လေးဝုဝုနောက္ကပူ ငါးမိနစ် လောကွ ကြနိုးဇောလည်း စပီးသြားစပီး စအိုဝထံမှာပဲ ပန်းထုတ္တုကြွတယျ။ စပီးဝေတာ့ လီးဆဲထုတ္တုစပီး ကံမအား လာအိုဟာ နို့ကိုစပီးနမ်းဝေနေတာ့ ကံမလည်း ဗုကညးူးရတာဝေပါဝေလ။ ကံမတို့လည်း မောဝုလေးကြနိုး ဇောဝုဝု နယျစမိို့ကိုဝေရာက္ကာ ဝုဝုစွေလာကွံပါစပီး။ မောဝုလေးဟာ လုလည်း လုပျိတ္တယျ။ ဗုကာဝေတာ့လည်း ခေလးဝေမြးထားတဲ့ ကံမအဖုတ္တုဟာ ကံယျာတာဝေပါ။ အဲဒါကိုအေဗုကာဝုးပျစပီး လီးစုပျိတ္တုလိုကွ ဖလ္လိကွပေါ့။ ကံမကလည်း သမီးလိုအရိယုကောဝုးကိုဝေတာဝု စန္ဒုပစပီး ကံမလိုအရိယုယုထားတဲ့ မောဝုလေးကြနိုး ဇော အလိုလိုကွနေရတယျ။ ကံမလည်း သူ့အရိယုးဝုဝု လိုကွအော့ဉ် တဏှာဝုကြေနရတာဝေပါဝေလ။ အခုဆို မောဝုလေးကြနိုးဇောဟာ သူ့လီးကထြက္က သုတ္တုဝေတာဝု စမိို့ခိုင်းလာတယျလေ။ ဝေနာကွစပီး လီးခါနီးဆို ရင့် ဖငါယက္ကာဝေပးရတယျ။ ကံမလည်း အရုက္ခည်းလာတယျ။ ညည်းသံဝေတြကလည်း ပိုဆူလာတာဝေပါဝေလ။ တေနုက ကံမနယျဟင်းးးတစ္ဆေမှာ ရန္တု ကီးဝေတြအရမ်းလုဟူးဝေတယျ။ ညခင်းတြး အေဆာက္ကဉ်းဝေတြ ဆာကွစပီး ကီးဝေနေဗုကတယျ။ သူဝေတြးဝေတြလည်းပါတတ္တု။ သူတို့က ပိုက္ကတန္တုတော့ ဝေပျမေနရဉ်းစပီး ည ခင်းကို အိမလေးငါးလုံးဝေဆာကွနေဗုကတယျ။ စပီးဝေတာ့ ကီးတဲ့ဝေရာကလည်း ဝေတာဝုဂံဘက္က။ ကံမမှာသိ ခိဉ်းသမီးဆီလည်း ဖုန်းမဆကွဘူး၊ သမီးဝေလးက အေမကိုစိတ္တုဝေမှာလို့ ဝေတြးမိတယျလေ။ ဖုန်းဆက္ကည်းကို ဝု မဟုတ္တုဆိုစပီးဝေတာ့ ကံမလည်း မဆက္ကုဖစ္တော့ပါဘူး။ မောဝုလေးကြနိုးဇောဟာ ဝေနုဘက္ကဒီစမိို့ မှာ အလုဆွဲ ညဘက္ကတော့ ကံမးဝုဝုမျပန္တုပေါ့။

သုံးလေလာကွဗုကာတဲ့အခါမှာ မောဝုလေးကြနိုးဇောစွယောကွ ဝေင်းဝေင်းငိုငို ဖုဖစ္တော့ဝေတာ့ သတိထားမိတယျလေ။ ကံမက သူ့အဲလိုပုဖစ္တလေ ကံမေဗုကာကွလေပဲ။ ကံမတို့အိမထောဝုရေးဟာ တကယျ မှးဝေတြးဗုကညးတော့ ရင်းီးမွးဝုဝုတ္တုကို အေပျခခံတယျလေ။ ဘာလိုလည်းဝေမးဗုကညးတော့ “မော ဝုလေး မင်းဗုကညးတာ ဝေင်းဝေင်းငိုငိုဝုဝု ဘာပုဖစ္တုလဲ” “ဝေအာ ဘာရယျဟုတ္တုဘူး မမရယျ၊ ဒီမှာသူ ယ်းတစ္ဆေယောက္ကဝေခိဉ်း ဝေပျဟဝေတယျ အဲဒါသူဝေတြးကိုဝေပျဟရမလား မေပျဟရမလားဝေတြးဝေန်လို့” “မောငြေလးသူငယ်ဉ်းအေက္ကခဲပုဖစ္တနေရင့် ဝေပျဟဝေပါ။ လကွဆော့ဝေပျခေဆာမရ်ရင့် ဝေပျဟဝေပးလိုကွ ပေါ့” “ဝေပျဟတာကရတယျ မမရဲ့..ကေန်နုဉ်း အေနကီဝံသြားမလားလို့ပါ” “ဝေအာမောဝုလေးကလည်း သူ့ဟာသူဝေန်ရင့် ဘာမွပုဖစ္တုဘူး” ဒီလိုဝုဝုမောဝုလေးကြနိုးဇောယုဉ်းဝေရာက္ကာတယျ။ သူဝေရာက္ကာပျ ဝုဟာ ကံမအတြက္က ဝေကာဝုးဝေသာ လာပျခင်းမဟုတ္တုဆိုတာ၊ ကံမ မသွဲပါဘူး အမွန္တ မောဝုလေးကြနိုး ဇော ကုလားဖန္တီးတာပါ။ ကံမလိုအသကွသကီးသကီး မုန်းမကို သူမလိုခိုဝေတာ့ဘူးလေ။ ဒီစမိို့မှာ အလုပျဉ်း ဝေကာဝုလေးတစ္ဆေယောက္က ဝေတြးထားစပီးစပီး၊ ကံမကိုတြာထုတ်ဝုနေစပီး။ ကံမကလည်း ငြိယုကိုယုထားစပီး ကံမက ဘယျိလုပျတြာလိုပုဖစ္တုလေ။ ကံမက ကံမသမီးဆီပျပန္တုလည်း မျဖစ္တဆိုဝေတာ့ သူ့ကိုပဲ လင့်ကွးတ

တပြာထားစပ်း ဝေနရတယူလေ။ သူတို့မှာအသကံအစညိုနေတာကို မသိခဲ့ရိုးအမွန်။ သူ့ရောကတော့လည်း ကံမတိုက် အိပ်နွေးရိပ်ပေမယ့် သူကတော့အျပဋ္ဌအိပ္ပာပေါ့။ သူတို့ဝှံစယောကဟာ တစူးပူးတဖြဲဖြဲလေ။

ဒါပေမယ့် သူငယ်ငွေဝေတြ ဒီလိုပဲနေမှာပဲလေ။ သူတို့က တီးတိုးတီးတိုးဝှံစနေဟာတာ။ မေးဟာညွှတ်တော့လည်း ဝေမာငလေးထွန်းဝေဇာ ဝေပျာတယူ။ “သူငယ်ငွေပေပျာတယူမ၊ မမက အသက္ကသကီးတာ မပ်ကွီးဝေးဘူးတဲ့၊ အခုထိလည်း လန့်တုန်း၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပေါက်လည်း ရွယ်တဲ့” အဲလိုဝေပျာတော့ ကံမလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ့်တောင့် ပျဉ်နုဟာညွှတ်ဝေးသယူ။ ကံမလည်း ညက်လို့ ဝေမာငလေးထွန်းဝေဇာဝှံစနေတိုက်နွေးပဲ လုံတယွှံစပို့ ဝေအာပျဲမဲတိုင်းဝေအာဝှံစနေဆဲပါ။ တကယ့်မေးဆိုတော့ အခန်းကအသံမလုံတာတဲမှာ ဝေနုးတဲ့ ကံမဘယ့်မှာလည်းလေ။ ဒီလိုဝှံစ တစွေလာကဟာတော့ ကံမတိုက်တိုက် အပေတော့မယ့်စပ်း သတင်းဝေရာက္ကတယူလေ။ ဒီကိုဝေရာက္ကလည်း မနည်းဟာစပ်လေ။ ဝေနာက္ကရက ညမှာတော့ အဲဒီဝေနုကေပါ၊ ကံမဝှံစမောငလေးဟာ ဒါတိုင်းလုပ် ပုံမနွီးပျစေဟာတယူ။ ကံမအဖုတ္တိယကစပ်း သူ့လီးကို ကံမကအေသအာစ ပုပေးလိုက္ကယူလေ။ သူစိတ်ကြွလာဝေအာ သူ့ဖလေးကိုတောင့် ယကပေးလိုက္ကသေးတယူ။ ကံမကရပျိုက္ကအခါ “မမအေပုကေဆာငွေပေးပါလား” ဆိုစပ်းဖွင့်အောက္ကခေါင်းအုံးခံလိုက္ကယူ။ ကံမအတြကတော့ အေပုကေဆာငွေ ပိုသကိက္ကယူလေ။ ကိုယ့်တွဲသကိက္က အားရပါးရလိုးလိုရတယူ။ ဒါပေမာကတော့ “အင်းပါဝေမာငလေး” ဆိုစပ်းအေပုကေတကဆာငွေလျှိုက္ကပေါ့။ ဘယူလောကွဲသကိက္ကသကိက္က အသက္ကရိယရ ငါးမိနစ်လောကဆာငွေပေးပျံ့ဝှံစ ဝေမာလာတယူလေ။ ဒါပေမာကတော့ အေမာဝေပျစေ ဝေမာငလေးဝှံစတုမးကို နမ္မိက္က ဝေမာငလေးလည်း ကံမကို တင်းတင်းဟာပုဟာပုလေး ဖကစပ်းပျဉ်နုမးတာပေါ့။ အဲလိုလေးနမးဝေနတုန်း တံခါးဖြင့် ဟာကလိက္ကတယူလေ။ ကံမလည်း ဝေနာက္က လွည့်ဟာညွှတ်ပေတော့ မရဘူးဝေမာငလေးက ကံမခါးကိုပါ ဒီပစပ်းနမးဝေနတယူ။ ခ်ကွင်းပါပဲ ကံမနာက္က တစယောကရောက္ကစပ်း ဒူးဝေထာက္က ကံမဖွင့်တံတြးဝေတြးကာ လီးသြင်းပစွိက္ကယူ။

ကံမလည်း လန့်သြားပေမယ့် ဝေနာက္ကသြားရစပ်း။ ဝှံစနေကျဖစေပေမယ့် ဝေနာက္ကလီးက ကံမဖွင့် တပ်စွဲစွဲဝှံစဝှံစတယူ။ နာလိုက္ကလည်း အရမးဘဲ။ ကံမတော့ ရိပ်လိုက္ကစပ် ထွန်းဇောဝှံစသူ့ သူငယ်ငွေပေါင်းသကံလိုက္ကစပ်ဆိုတာ။ ကံမအာပျံ့ လုပေမယ့်အေလျံမရေအာ ထွန်းဇော ခီပစပ်းပါးစပ်ထွားတယူ။ ဝေအာဝှံစ အသံက အုအုလိုပဲထြက္ကယူ။ ကံမမှာအသက္ကမဝတံအျပဋ္ဌ မ်ကညွတ်ပဲ ကံလာတာပေါ့။ ပျဉ်နုသကိက္ကစားလဲ ဝေနာက္ကလူက ကံမခါးကိုကိုစပ်း ဖိထားတယူ။ ဝေနာက္က လီးဖွင့်ဝှံစတဟာ ပုံမွန်ဟုတ္တုး စအိုနံရံကို “ဒုတု..ဒုတု..ဝှံစဝှံစတယူ။ ဝေဆာငွေကတြက ပျဉ်နုထွန်းလို့ သူ့ဆီးခုံးဝှံစ ကံမတညးဝေဆာငွေတြက တဖန်းဖန်းထြက္ကတယူ။ ကံမရဲအဖုတုးဝှံစအိုဟာက အေပျားစုတြ ကွလာတောင့် ထင်တယူ။ လီးဝှံစဝေခင်းက ပူးကပစပ်းဝှံစသလိုပဲ။ ဝေနာက္ကလူက ဖလွှဲလိုက္က တံတြးဝေတြးထည့်လျှိုလို ဝေခါလာတယူ။ ဝေအာက္က ထွန်းဇောလည်း တိုငြိုက္ကစပ်း ဝေအာက္ကနပငွေလို့ ဝေနလို ကံမလည်း ဝေတာဝှံစတောင့်ရခက္ကတယူ။ ဝေစက္ကတော့ ကံမငိုဝေနေပေမယ့် သူ့တာဝှံစကေပြန်တယူ။ ရွှံစနုစလောက္က ကံမငိုညည်းစပ်းသြားတယူလေ။ ဝမးနည်းမိလို့ မ်ကညွတ်ထြက္ကတယူ။ ကံမမှာထွန်းဇောပုဗ္ဗာ ပက္ကက္ကလေးပျစေနေစပ်း ထွန်းဇောတော့ ကံမဖွင့်လီးသြင်းထားစပ်း လကွဲဝှံစတော့ ကံမနို့ကိုကိုထွေးဝေးတယူ။ ထွန်းဇောသြင်းဟာ ကံမတို့ပေါင်းဟာကထဲ ဝှံစစပ်း ကံမပျခေထာက္ကဝေပျမ၊ တက္က လီးကို ကံမအဖုထွဲသြင်းပါတယူ။ “ဗ်စ... ဗ်စ..ဗ်စ” “အာ... .. အိုးဝေးဝေးအိုးဝေးဝေး” ဖြတု... ဩတု... ဖတုတု ” “အာ... အင်း... ဟင်းဝေးဝေးရိုး..အာ့ .ရိုး” လီးအဝှံစထြက္ကလေ နာကံတြးဝေတြး ဝေဟကစပ်းဝေနလို ဝေကာင်းလာပါတယူ။ ထွန်းဇောလည်း တိုငြိုက္ကပေါင်း ဝေအာက္ကန ပင်းပေးဝေနသေးတယူ။

“ဖြတု... ဖြပ ဖတု ” အာ့..ရိုး အား အာလားလား ရိုး” လုပျိန္နယိုနုစလောက္က “ဝေဟဝေကာငရေ ခဏရပျံ့၊ ငါစပ်းဝေတာမယ့်” ထွန်းဇောသြင်းလည်းရပေးတယူ။ ထွန်းဇော ကံမကိုထွန်းဖယူစပ်း ကံမကိုကုန်းစပ်းလီးစပ်းတယူ။ သူကဒူးဝေထာက္ကငြစပ်း ဝေနေးတယူ။ ကံမလည်း ဒူးဝေထာက္ကနစပ်း လီးစပ်းပေးရတာပေါ့ရှင်း။ ဝေနာက္ကလည်း အလိုးခံရင်းပေါ့မဟာပါဘူး။ “အားစပု..စပု..ထြက္ကတော့ မယ့်... အာ့..ရိုး အိုး” ဆိုစပ်းထွန်းဇောလီးက သုတုတြထြက္ကလို စမိခံပေးရပါတယူ။ ကံမနာက္က သူ့သူငယ်ငွေကတော့ မစပ်းဝေးပါဘူး

သူလည်း ငါးမိနစ်လောကဆောင့်စမ်းတော့ စမ်းခံရတဲ့အခါ ကံမပါးစွဲလာစမ်းပါတယ်။အဲဒီအခါနဲ့ ထွန်းဝေဇာနည် ကံမတိုကိုးကုသည့်စမ်း လီးကိုပျံ့ပေးနေတယ်။ “ကဲ... သူငယ်တို့နဲ့ဆောင့်သွားကောင်း ထပြန်ရအောင်” “ဟေ့ ထွန်းဝေဇာနည်တော့ဟေ့ဟေ့ ငါတို့ကံကောင်းစွဲနေပါစမ်း” “ဟ... .. မိုးအလင်းလှပပျံ့ဝေရတယ်” “ဟေ့ကောရ ငါသိပေတာတော့သေးဘူး” “လှပတယ် ကုန်းလိုက်” “ကဲ မမသူ၊ ဖုန်းယူကြတာ” ကံမလည်း သူ့သူငယ်တို့နဲ့ ယကုပေးရတယ်။ “အိုး အားဝေးဝေးကောင်းတယ်..အားခိုင်း” ကံမလည်းသောကျမပူ တားဝှေ့ ဖုန်းတံတေးဝေးစမ်း လက်ခံခံဝှေ့ ထိုးထည့်တယ်။ အဲဒါက ပိုတော့တယ်။ လီးက ဖုန်းတံ တာတော့ တော့တယ်။ သူက ကုန်းတောက ရပ်ကုစမ်း ပတ်လည်တယ်။ စမ်းတော့ ကံမခါးကို လွှမ်းမိုးစမ်း လီးကိုစုပိုင်းတယ်။ ကံမလီးစုပိုနေခါနီး ထွန်းဝေဇာနည်က ကံမအဖွဲ့လီးသွင်းစမ်း လိုးနေတယ်။

“ဖြတ်..ဖြတ်..ဖြတ်..ဖြတ်..ဖတ်..ဖတ်” “အားဝေးဝေးအားဝေး ..ဝေအာ အားဝေး” ကံမလီးကပါးစွဲကိုဝှေ့လိုး မရှိမဆန့်ခံလာရပါတယ်။ ထွန်းဝေဇာနည်ငယ်တို့က ထွန်းဝေဇာနည်ဆင့်ရှိ ခံစမ်းလိုက်ဆောင့်နေလို့ ကံမခံရ ခက်တာပါ။ ထွန်းဝေဇာနည်က ဖုန်းတံခါးလိုက် အဖွဲ့တံခါးလိုက်နဲ့ လှပါတယ်။ စမ်းရင် ကံမပါးစွဲစမ်းပါတယ်။ သူစမ်းရလည်း သူ့သူငယ်တို့က ထွန်းဝေဇာနည်ပဲ ဖုန်းတံခါး အဖွဲ့တံခါးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါနဲ့ ထွန်းဝေဇာနည် လီး အစုပုံပါတယ်။ ဒီလိုဝှေ့လိုးခံနေရတာတွေမှ ရပ်ကုတယ်။ ကံမလီးဝှေ့ခံနေတော့ပါဘူး၊ အားဝေးကောင်းမာ ငွေသန့် လူငယ်တို့စွဲယောကျ်ားအလိုးပေးကောင်း မခံနိုင်တော့လို့ ခဏလေးအိပ်ပေးပေးလို့နေရင်းကော အိပ်ပေး ဩားပါတယ်။ မနက်ယောကျ်ားလောက နီးပါတယ်။ အဲဒီအခါနဲ့ ထွန်းဝေဇာနည်က သူ့သူငယ်တို့နဲ့ဆောင့် သူတို့ပစာ ညှင်းဝှေ့ပါ ဝေဟနခင်းမလွှဲ ဝေဟနနေတော့တယ်။ ပိုကောင်းသောတော့ ကံမအကြံက ထားခဲ့ပါတယ်။ ကံမလည်း ဝေရမ်းခါးထမင်းစာစမ်း ပစာညှင်းသိမ်းကာ ကားဂိတ်ကို ဩားစမ်း ရနံ့နံ့လာခဲ့ပါတယ်။ စမ်းပါစမ်းပါ။